

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

ปริญญา

รัฐศาสตร์

รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

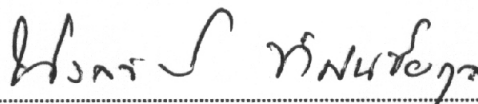
เรื่อง ทศนคติของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า

The Attitude of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders
toward Amphetamine Abuse

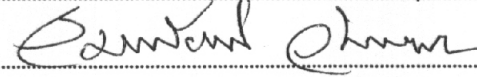
นามผู้วิจัย นางสาวสุภาวัญ เรืองจันทร์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

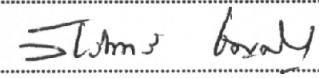
ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, สส.ม, นบ.ท.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมเกียรติ วันทะนะ, Ph.D.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัชรินทร์ ขาญศิลป์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์จตุพร บานชื่น, M.S.S.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อากงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 3 เดือน เมษายน พ.ศ. 2519

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ทัศนคติของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า

The Attitude of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders
toward Amphetamine Abuse

โดย

นางสาวสุภาวัญ เรืองจันทร์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
พ.ศ. 2549

ISBN 974-16-1242-7

Supakhwan Ruangchan 2006: The Attitude of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders toward Amphetamine Abuse.

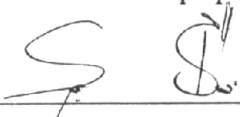
Master of Arts (Political Science), Major Field: Political Science, Department of Political Science and Public Administration. Thesis Advisor: Associate Professor Naunjun Tasanachaikul, M.A., Thai Bars. 96 pages.

ISBN 974-16-1242-7

The objective of this research is to study the general data of amphetamine abuse, the attitude towards amphetamine use, and the relationship between prisoners at The Central Correctional for Young Offenders with the amphetamine substance. The sample cases are the 325 amphetamine offenders in the prison at The Central Correctional for Young Offenders. The method used to collect the data is the Simple Random Sampling by using the questionnaires as the tool to survey and the statistics findings which are analyzed by percentage, means and Chi-Square. The test is set at a significant level of 0.05.

The research findings are as follow: 52.9% of the sample group is between the ages of 24-25 years old; 47.4% of the sample group are regular employees; 75.5% of the sample group abuses amphetamine everyday; 53.5% of the sample group are in prison due to the possession of amphetamine for use with intention of selling and has low level of attitude towards using of amphetamine.

Moreover, the hypothesis test in career, living environment, attitude towards using of amphetamine and relationship with friends are related to the frequency of amphetamine abuse, but not related to the characteristic of perpetration. Broken family has no relationship with the frequency of amphetamine abuse, but related to the characteristic of perpetration, age, level of education, and marital status is not related to both frequency of amphetamine abuse and characteristic of perpetration.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

29 / 3 / 06

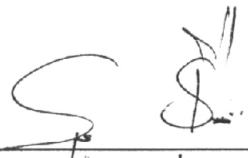
สุภาวัญ เรื่องจันทร์ 2549: ทศนคติของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์ ปรธานกรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, ศศ.ม., นบ.ท. 96 หน้า

ISBN 974-16-1242-7

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการเสพยาบ้า ทศนคติต่อการเสพยาบ้า และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ต้องขังคดียาบ้าที่ถูกควบคุมในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 325 ราย การสุ่มตัวอย่างด้วยวิธี Simple Random Sampling การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และChi-square กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.9 มีอายุระหว่าง 24-25 ปี ร้อยละ 47.4 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 75.5 เสพยาบ้าทุกวัน ร้อยละ 53.5 เสพและมียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และมีทศนคติระดับน้อยต่อการเสพยาบ้า

การทดสอบสมมติฐาน อาชีพ สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย ทศนคติต่อการเสพยาบ้า และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด สำหรับสภาพครอบครัวบ่งชี้ไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส มีความสัมพันธ์ทั้งกับความถี่ในการเสพยาบ้า และลักษณะการกระทำผิด

ลายมือชื่อนิติศ

ลายมือชื่อประธานกรรมการ 29 / 11 / 49

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอระลึกถึงความกรุณาของรองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทักษณชัยกุล ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ดร.สมเกียรติ วันทะนะ กรรมการวิชาเอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.วัชรินทร์ ชาญศิลป์ กรรมการวิชารอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.โสวัตริน ณ ถลาง ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย ที่ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนให้ข้อคิดและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี และผู้วิจัยขอระลึกถึงอย่างสูงยิ่งสำหรับท่านประธานกรรมการที่ได้ดูแลแนะนำอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอนของการวิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ท่านอาจารย์ศักดิ์ชัย ทักษณชัยกุล ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ท่านอาจารย์กิตติ แก้วทับทิม อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวงปทุมวัน และท่านกิตติ ลิ้มชัยกิจ ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้สั่งสอนและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกแขนง เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงานและเกิดประโยชน์แก่ประชาชนและประเทศชาติ

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ คุณแม่ ผู้ให้การสนับสนุนทุกอย่าง และเป็นกำลังใจตลอดมา ให้ผู้วิจัยได้สำเร็จการศึกษาตามที่มุ่งหมาย และขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลในระหว่างการศึกษา ด้วยหวังว่าพลังความสามัคคีและความมีน้ำใจของเพื่อน ๆ จะส่งผลให้เพื่อนทุกคนฝ่าฟันอุปสรรคและสำเร็จการศึกษาในที่สุด ผู้วิจัยขอระลึกถึงตลอดไป

สุภาวัญญู เรืองจันทร์

มีนาคม 2549

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง	6
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัยรุ่น	9
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด และยาบ้า	12
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้า	20
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด	22
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	39
กรอบแนวคิด	40
สมมติฐานในการวิจัย	40
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	42
การสร้างเครื่องมือ	43
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การวัดตัวแปร	44
การทดสอบเครื่องมือ	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	49
ผลการวิจัย	49
ข้อวิจารณ์	74
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	76
สรุปผลการวิจัย	76
ข้อเสนอแนะ	79
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	82
ภาคผนวก	86
ภาคผนวก ก สถิตินักโทษเด็ดขาดคดี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522	
แยกตามประเภทตัวยา ระหว่างปี พ.ศ. 2546-2548	87
ภาคผนวก ข แบบสอบถามงานวิจัย	89
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	96

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	อัตรากำหนดโทษที่สำคัญ	21
2	แสดงข้อมูลทั่วไป	50
3	แสดงสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	53
4	แสดงสภาพครอบครัวบกพร่อง	55
5	แสดงสัมพันธภาพกับเพื่อน	58
6	แสดงทัศนคติต่อการเสพยาบ้า	60
7	แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า	62
8	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเสพยาบ้า	64
9	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการเสพยาบ้า	65
10	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเสพยาบ้า	67
11	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยกับการเสพยาบ้า	69
12	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวบกพร่องกับการเสพยาบ้า	70
13	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพกับเพื่อนกับการเสพยาบ้า	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
14	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเสพยาบ้ากับการเสพยาบ้า	73
15	ผลการทดสอบสมมติฐาน	78
ตารางผนวกที่		
1	สถิตินักโทษเด็ดขาดคดี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แยกตามประเภทตัวยา	88

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	โครงสร้างการบริหารงานทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง	8
2	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม	40

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัญหา ยาเสพติดเป็นปัญหาที่ได้ทวีความรุนแรงขึ้นมาเป็นปัญหาระดับประเทศพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในทุก ๆ ด้าน และเป็นปัญหาที่สัมพันธ์กับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคงของประเทศ รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหา ยาเสพติดและมีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว โดยเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) ได้ให้ความสำคัญสูงสุดกับการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ยาเสพติด โดยบรรจุเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและการคุ้มครองทาง สังคมด้วยการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ได้ผล ปัจจุบันปัญหายาเสพติดที่เกิดขึ้นใน สังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น มีการกระทำผิดในรูปแบบอาชญากร องค์กร ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลรวมตัวกันทำอย่างมีขั้นตอน มีการวางแผน มีการแบ่งงานกันทำอย่าง สลับซับซ้อนยากแก่การติดตาม นับวันจะแพร่ระบาดไปสู่บุคคลทุกระดับเป็นจำนวนมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรากฏการณ์การแพร่ระบาดของยาบ้าที่ระบาดเข้าไปในโรงเรียน ชุมชน และ สถานประกอบการ และการระบาดของยาเสพติดที่แพร่หลายอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ เป็นปัญหาที่ ดูเหมือนว่า จะไม่มีทางแก้ไขได้สำเร็จ การปราบปรามอย่างรุนแรง ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดยั้งการ แพร่กระจายของยาเสพติดที่แทรกแซง เข้าไปยัง ประชากรทุกหมู่เหล่า ทุกเพศทุกวัยได้เลย ทำให้ การกำหนดมาตรการที่จะเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหายาที่เกิดขึ้นไม่สามารถใช้มาตรการป้องกันยา เสพติดเพียงมาตรการเดียวได้อีกต่อไป จำเป็นต้องมีการประยุกต์ใช้มาตรการ เพื่อจัดการกับปัญหาที่ เกิดขึ้นในลักษณะทั้งป้องกันและแก้ไขไปพร้อม ๆ กัน การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายา เสพติดให้ความสำคัญกับการสร้างศักยภาพและคุณภาพชีวิตของคน เพื่อให้มีความสามารถในการ ดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพภายใต้สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่ เปลี่ยนแปลงไป บุคคลสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหายาชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งยาเสพติด แม้ว่าจะมียา เสพติดแพร่ระบาดอยู่ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นก็ตาม

สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้า ยังคงทวีความรุนแรงทั้งในส่วน ของการขาย การครอบครอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเสพ ซึ่งจากสถิตินักโทษคดีเด็ดขาด

คดียาเสพติดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 พบว่าความผิดยาเสพติดประเภทตัวยาบ้ามีจำนวนมากที่สุด โดยสรุปปี พ.ศ. 2546 จำนวน 90,312 ราย พ.ศ. 2547 จำนวน 71,602 ราย และปี พ.ศ. 2548 จำนวน 70,661 ราย (กรมราชทัณฑ์: 2548) ซึ่งจากสถิติดังกล่าวจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าปัญหายาบ้ายังมีแนวโน้มรุนแรง ถึงแม้ว่าจำนวนจะลดลงในช่วงประกาศสงครามยาเสพติด แต่เป็นการลดลงไปในชั่วขณะเท่านั้น

ในปัจจุบันมีการคาดการณ์ว่ายาเสพติดจะมีแนวโน้มเพิ่มปริมาณสูงขึ้นเพื่อทดแทนปริมาณเดิม เนื่องจากปัญหาเสพติดเกิดจากอุปสงค์และอุปทานของผู้เสพ ผู้จำหน่าย ซึ่งจากการดำเนินงานด้านการปราบปรามยาเสพติดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาสามารถลดอุปสงค์ของยาเสพติดได้ระดับหนึ่งแต่ในด้านอุปทานยาเสพติดซึ่งหมายถึงผู้ผลิต ผู้จำหน่ายนั้นยังดำเนินการได้ไม่สำเร็จทำให้สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดโดยเฉพาะยาบ้ายังมีแนวโน้มสูงขึ้นมีการขยายตัวในทุกมิติ ซึ่งย่อมหมายถึงการมีผู้เสพยาเสพติดที่เพิ่มขึ้นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มวัยรุ่น ด้วยวัยก็กระหน่ำจนขาดความยับยั้งคิด ยิ่งทำอยากทดลองโดยการเลียนแบบ และธรรมชาติของวัยรุ่น อยากรู้ อยากเห็น ด้วยการกระทำที่ขาดความคิดอย่างรอบคอบทำให้เยาวชนทั้งหลายตกเป็นทาสของยาบ้าเป็นจำนวนมาก ปัญหาการเสพยาบ้าในวัยรุ่นจึงเป็นปัญหาที่น่าสนใจใคร่ศึกษาเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะวัยรุ่นชาย เพราะเยาวชนเหล่านี้คือทรัพยากรบุคคลที่มีค่าในสังคม เป็นวัยที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยทำงาน ซึ่งจะเป็นขุมกำลังในการพัฒนาประเทศในภายภาคหน้า และยังมีหน้าที่ในการสร้างสถาบันครอบครัวต่อไป จึงสมควรปล่อยให้เยาวชนกลุ่มนี้ถูกทำลายลงด้วยยาบ้า หรือยาเสพติดชนิดใด ๆ ดังนั้นการแก้ปัญหายาเสพติดจึงจำเป็นต้องเข้าใจสาเหตุ และปัจจัยการเกิดปัญหาเพื่อที่จะได้หาทางแก้ไขให้ครบวงจร มิใช่ไปเน้นที่จุดใดจุดหนึ่งเท่านั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าในวัยรุ่น เพื่อเป็นแนวทางในการวางมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในหมู่เยาวชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการเสพยาบ้า และทัศนคติต่อการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง และสามารถนำผลการวิจัยไปวางแผนป้องกัน แก้ไข บำบัด เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างศักยภาพในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสังกัดกระทรวงยุติธรรม อาทิ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรมคุมประพฤติ กรมราชทัณฑ์ และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังชายอายุระหว่าง 18-25 ปี ที่กระทำผิดในคดียาบ้า ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่งถูกคุมขังในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

นิยามศัพท์

“ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง” หมายถึง ผู้ต้องขังชายอายุระหว่าง 18 - 25 ปี ที่ต้องโทษด้วยการกระทำผิดในคดียาบ้า ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 และถูกคุมขังอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

“ยาเสพติด” หมายถึง ยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ซึ่งหมายถึงสารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยวิธีการกิน ดม สูบ ฉีด หรือวิธีใด ๆ ก็ตาม จนทำให้ร่างกายทรุดโทรมและตกอยู่ใต้อำนาจหรือเป็นทาสของสิ่งนั้น ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ หรือจิตใจ

“ยาบ้า” หมายถึง ยาเสพติดชนิดหนึ่งที่จัดอยู่ในพวกยากระตุ้นประสาท ชนิดที่เรียกว่า แอมเฟตามีน (Amphetamine)

“สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย” หมายถึง ย่านที่พักอาศัย การอยู่ในสภาพหรืออาณาบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ต้องขัง ก่อนเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

“สภาพครอบครัวบกพร่อง” หมายถึง ครอบครัวที่ขาดการมีความสัมพันธ์ต่อกันของสมาชิกในครอบครัว เช่น การมีกิจกรรมร่วมกัน มีความเข้าใจกัน มีการช่วยเหลือรับฟัง และแก้ไขปัญหาร่วมกัน รวมถึงขาดบรรยากาศที่ดีภายในบ้านซึ่งประกอบด้วยความรัก ความผูกพัน ความสนิทสนม ภายในบ้านมีการทะเลาะกัน ความไม่เอาใจใส่กัน ทำร้ายร่างกายกันของคนในบ้าน

“การเสพยาบ้า” หมายถึง ลักษณะของวัยรุ่นชายในการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพยาบ้า และลักษณะการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้า

“ความถี่ในการเสพยาบ้า” หมายถึง จำนวนครั้งต่อสัปดาห์ที่ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางเสพยาบ้าก่อนต้องโทษในครั้งนี้

“ลักษณะการกระทำผิด” หมายถึง รูปแบบการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้า ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ เสพ เสพและครอบครอง เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย

“ครอบครอง” หมายถึง การมียาบ้าไว้ในความครอบครองด้วยปริมาณไม่ถึง 375 มิลลิกรัม

“จำหน่าย” หมายถึง การขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยนให้ซึ่งยาบ้า

“สัมพันธ์ภาพกับเพื่อน” หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงระหว่างเพื่อน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เช่น การพบปะสมาคมใกล้ชิดกัน มีการให้และการรับ ปรีกษาหารือ และให้ความช่วยเหลือกันและกันกับเพื่อนที่เสพยาเสพติด

“ผู้ปกครอง” หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ให้การอุปการะดูแลในกรณีที่บิดา มารดา เสียชีวิต หรือไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลเลี้ยงดูของบิดา มารดา

“ทัศนคติต่อการเสพยาบ้า” หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น การแสดงออกซึ่ง ความรู้สึกนึกคิดหรือความเข้าใจต่อการเสพยาบ้าในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย โดยผู้วิจัยได้ แยกเป็นทัศนคติระดับมาก และทัศนคติระดับน้อย

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง
2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัยรุ่น
3. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด และยาบ้า
4. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้า
5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด
6. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ประวัติทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง เป็นหน่วยงานราชการบริหารงานส่วนกลาง สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ผู้วิจัยขอกล่าวถึงประวัติทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางพอสังเขป ดังนี้

ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 ตั้งอยู่เลขที่ 33/2 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร แต่เดิมเป็นสถานอบรมและฝึกวิชาชีพลาดยาวในปี พ.ศ. 2535 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ก่อสร้างทัณฑสถานวัยหนุ่มขึ้นบริเวณเรือนจำชั่วคราวคลอง 6 ตั้งอยู่เลขที่ 22/4 ถนนเลียบคลองหก ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งปัจจุบัน และกรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งเปลี่ยนชื่อจากทัณฑสถานวัยหนุ่มบางเขน เป็น “ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง” ซึ่งได้เปิดดำเนินการเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2538 เป็นต้นมา (กองแผนงาน: 2548)

อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ

ทัศนสถานวัยหนุ่มกลางเป็นเรือนจำประเภทความมั่นคงสูง มีจำนวนอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 371 อัตรา มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมผู้ต้องขังที่ได้รับการแยกประเภทมาแล้ว คือ ผู้ต้องขังวัยหนุ่มที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปีกำหนดโทษไม่เกิน 30 ปี และคดีเด็ดขาดทุกประเภทคดีดำเนินการทางทัศนสถานปฏิบัติ จัดการศึกษา อบรม พัฒนาปรับปรุงและแก้ไขพฤติกรรมและฝึกวิชาชีพ ดำเนินการเกี่ยวกับการทำงานและใช้แรงงานผู้ต้องขัง จัดสวัสดิการให้การสงเคราะห์ พัฒนาสุขภาพอนามัยแก่ผู้ต้องขัง และดำเนินการเกี่ยวกับการสุขภาพจิต มีโครงสร้างและการบริหารงานแบ่งออกเป็น ส่วนและฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้

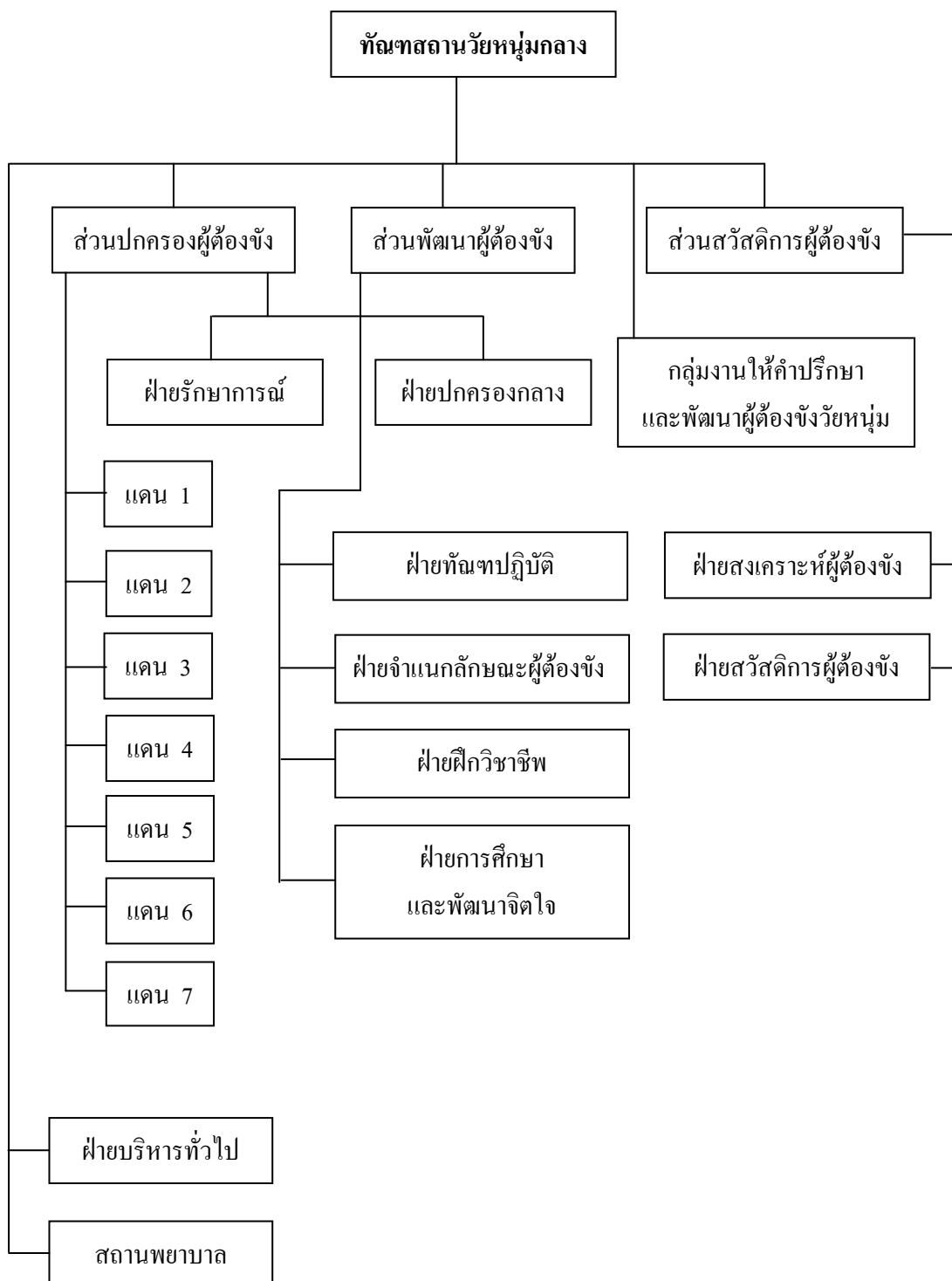
1. **ส่วนปกครองผู้ต้องขัง** ดำเนินการเกี่ยวกับการวางแผน ควบคุมผู้ต้องขังให้อยู่ในระเบียบวินัย การรักษาสภาพทัศนสถาน ป้องกันการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าทัศนสถาน แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายปกครอง และฝ่ายรักษาการ

2. **ส่วนพัฒนาผู้ต้องขัง** ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบหมายศาล จัดทำทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง การเลื่อนชั้น การย้าย การลดวันต้องโทษจำคุก การพักโทษ จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง การคุมประพฤติ การใช้แรงงาน ฝึกวิชาชีพ แบ่งออกเป็น 4 ฝ่าย คือ ฝ่ายทัณฑปฏิบัติ ฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ฝ่ายฝึกวิชาชีพ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

3. **ส่วนสวัสดิการผู้ต้องขัง** ดำเนินการเกี่ยวกับการวางแผนและดำเนินการจัดสวัสดิการ และให้การสงเคราะห์ผู้ต้องขัง แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายสงเคราะห์ผู้ต้องขัง และฝ่ายสวัสดิการ

4. **ฝ่ายบริหารทั่วไป** ดำเนินการเกี่ยวกับงานสารบรรณ การเงิน การบัญชี อาคารสถานที่ การบริหารงานบุคคล งานเลขานุการ และงานที่มีได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายใด

5. **สถานพยาบาล** ดำเนินการเกี่ยวกับการบำบัดรักษาขั้นต้นแก่ผู้ต้องขัง ควบคุมดูแลและดำเนินงานด้านอนามัย สิ่งแวดล้อมในทัศนสถาน

ภาพที่ 1 โครงสร้างการบริหารงานวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างการเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ใช่เป็นเพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึงการเจริญเติบโตทางสังคมซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมของแต่ละที่ (Dusek, 1987: 4-5)

วัยรุ่น หรือ Adolescence มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า Adolescence หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To Grow into Maturity) การที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นการมีวุฒิภาวะนั้น จำเป็นต้องมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาไปด้วยพร้อม ๆ กัน วัยรุ่นในแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกัน ประเทศที่พัฒนาแล้วเด็กจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าประเทศด้อยพัฒนา ในการเข้าสู่วัยรุ่นของเด็กชายและเด็กหญิงนั้นถือเอาการเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเป็นเกณฑ์ โดยเด็กผู้หญิงนับตั้งแต่การมีประจำเดือน และผู้ชายก็นับจากการหลั่งน้ำอสุจิเป็นครั้งแรก (Sebal, 1984: 4)

วัยรุ่นสามารถแบ่งช่วงพัฒนาการได้เป็น 3 ตอน (พรพิมล, 2539: 22-23) คือ

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) เด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กชายโดยจะเข้าสู่ช่วงอายุวัยรุ่นตอนต้นระหว่าง 13-15 ปี และเด็กชายจะอยู่ในช่วงระหว่าง 15-17 ปี เป็นช่วงที่ร่างกายของทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่สมบูรณ์ขึ้นมาก

2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) เด็กหญิงจะมีอายุระหว่าง 15-18 ปี และเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 17-19 ปี มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายลดน้อยลง แต่จะเพิ่มทางด้านเจตนาคติ และความรู้สึกลึกซึ้ง ในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไป มีลักษณะบุคลิกภาพภายนอกที่ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามมากขึ้น เช่นใบหน้าอัมเอิบ ดวงตาเป็นประกาย ผมค่านุ่มสลวย มีลักษณะของความเป็นหญิงความเป็นชายที่เด่นชัด

3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) เด็กหญิงจะมีอายุระหว่าง 18-20 ปี และเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 19-21 ปี เป็นระยะที่พัฒนาการด้านต่าง ๆ เข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบพัฒนาการด้านอารมณ์ ความรู้สึกรู้จักคิด และสติปัญญาจะเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เด็กวัยนี้มีความพยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม พยายามหัดคิดและตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้เห็นว่าตนไม่ใช่เด็กอีกต่อไป มีความต้องการในการสร้างความประทับใจในเรื่องต่าง ๆ และพิสูจน์ให้เห็นความสามารถว่าตนทำได้ และต้องการสิทธิเท่าเทียมกับผู้ใหญ่

ความต้องการของวัยรุ่น

แต่ละวัยมีความต้องการเด่น ๆ ประจำวัย เช่น วัยเด็กตอนต้นและตอนกลางต้องการเล่นสนุกวัยผู้ใหญ่ตอนกลางต้องการความสำเร็จ ความมีหน้ามีตาในอาชีพ ฯลฯ ความต้องการเด่น ๆ ของวัยรุ่นมีมากมายจนอาจกล่าวถึงไม่หมด จึงขอยกความต้องการบางอย่างมากล่าวถึง ดังนี้ (ศรีเรือน, 2545: 360-361)

1. ต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่ง คำบังคับของผู้ใด โดยเฉพาะบุคคลผู้มีอำนาจหรือผู้สูงวัยกว่า รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะเด็กวัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่คือ ความเป็นอิสระจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตน
2. ต้องการมีตำแหน่ง (status) รวมทั้งต้องการความสนับสนุน (approval) ทั้งจากผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมรุ่น
3. ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ บางครั้งรวมทั้งความท้าทายตื่นเต้น กลียดความจำเจซ้ำซาก ชอบทดลอง ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากลอง ฉะนั้นระยะนี้ เด็กวัยรุ่นไม่ว่าที่ไหนสมัยใด มักชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ เด็กบางคนอาจชอบลองสิ่งที่ผิด ๆ เช่น ยาเสพติด ประพฤติผิดทางเพศต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคมและสถาบัน เพื่อจะดูว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร หรือบางคนอยากลองเพื่อประชดชีวิต

4. ความต้องการรวมพวกพ้อง มีกลุ่มก้อน เป็นความต้องการค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้เด็กได้รับสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่นใจ การได้รับการยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน

5. ความต้องการความรู้สึกมั่นคง อบอุ่นใจและปลอดภัย เพราะเด็กมีอารมณ์หวั่นไหวง่าย เปลี่ยนแปลงง่าย สับสนและลังเลง่าย เด็กจึงมีความต้องการเช่นนี้ค่อนข้างสูง

6. ความต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม เด็กถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อความถูกต้องยุติธรรมตามทัศนคติของตนเองเป็นอย่างยิ่ง และอยากทำอะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมทั้งในแง่ส่วนบุคคลและสังคม

7. ความต้องการความงดงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นชายหรือหญิงต้องการให้คนรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับรูปลักษณะของตนสมตามเพศของตนทั้งสิ้น เพราะคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคม และดึงดูดใจเพศตรงข้าม ฉะนั้นจึงให้ความสำคัญใส่ใจต่อการออกกำลังกาย ลักษณะอาหารที่รับประทาน ทรงผม เสื้อผ้า เครื่องประดับ สุขภาพอนามัย ความงามทางกายนับเป็นส่วนหนึ่งของความภูมิใจและมั่นใจตัวเองของวัยรุ่นด้วย

8. ความต้องการประพฤตินิยมตามบทบาททางเพศของตน เป้าประสงค์เหล่านี้ลึกซึ้งมากในขณะนี้ ผู้ที่มีความรู้สึกว่าเป็นตนเอง “ไม่สมเป็นชายชาติตรี” หรือ “ไม่สมเป็นหญิงสาว” จะรู้สึกไม่แน่ใจและไม่สบายใจเกี่ยวกับตนเอง ความสำนึกเช่นนี้ถ้าบังเกิดกับคนใดแล้ว ผู้นั้นย่อมพยายามแก้ไขทุกวิถีทาง โดยทั่วไปทั้งหญิงและชายวัยรุ่นพยายามจะประพฤติตนเพื่อให้ “ดูงดงามสมเป็นสุภาพสตรี” หรือ “ดูแข็งแรงบึกบึนสมเป็นชายชาติตรี” ตามแบบที่ตนนิยม ส่วนผู้ที่รู้ตัวว่ามีบทบาททางเพศแบบลึกลับเพศก็มักรวมกลุ่มกับผู้มีลักษณะคล้ายกัน ยิ่งสังคมปัจจุบันยอมรับสิ่งเหล่านี้เปิดเผย การรวมกลุ่มของพวกนี้ในสังคมเพศของตัวเองก็ยิ่งเกาะกลุ่มกันแน่นแฟ้นและเปิดเผยยิ่งขึ้น

9. ความต้องการเลือกอาชีพ เด็กวัยรุ่นโตพอที่จะมองเห็นความสำคัญของอาชีพ และเข้าใจว่าอาชีพนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อาชีพเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสถานะความ

เป็นผู้ใหญ่การที่คนใดจะมีอาชีพอย่างไรนั้นจะต้องมีความรู้เป็นฐาน เด็กบางคนซึ่งไม่เคยสนใจและเตรียมตัวเพื่อเลือกอาชีพจะเริ่มมีความต้องการนี้ในระยะนี้ ทั้งจากความประสงค์ภายในตนเองหรือและจากอิทธิพลของเพื่อนร่วมวัย พ่อแม่ผู้ปกครอง และสังคม

การเลือกอาชีพก่อให้เกิดความรู้สึกกังวลใจไม่น้อยต่อเด็กวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะสาเหตุหลายประการ เช่น วัยรุ่นยังไม่เข้าใจตนเองดีพอในด้านความชอบ ความถนัด ความสนใจ ระดับสติปัญญาที่แท้จริงของตน อีกทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การศึกษาตามท้องถิ่นที่เด็กวัยรุ่นมีชีวิตรอยู่ อาจไม่เอื้อให้เลือกอาชีพตามแนวโน้มและความถนัดของตนหรือของบิดามารดา นอกจากนั้นหลายกรณีที่บิดามารดาที่มีความประสงค์จะให้บุตรเลือกอาชีพที่ตนต้องการซึ่งอาจขัดแย้งกับความสนใจ ความถนัดและความสามารถของเด็กวัยรุ่น หรือเด็กวัยรุ่นอาจเลือกอาชีพตามเพื่อนซึ่งมีอิทธิพลต่อเขาค่อนข้างสูงแต่เขาอาจไม่มีความชอบ ความสามารถ และอื่น ๆ เหมือนเพื่อน จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ตัวเด็กวัยรุ่นได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เด็กวัยรุ่นที่มีความสุขคือผู้ที่ได้รับสิ่งสนองสมความต้องการของเขา การตั้งเป้าหมายของความ ต้องการ ลักษณะของความ ต้องการ จึงเป็นเรื่องที่เด็กวัยรุ่นต้องคำนึงให้อยู่ในขอบเขตที่จะทำได้สำเร็จเพื่อประกันความไม่สมปรารถนา เพราะถ้าไม่สมปรารถนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งรุนแรงแล้วย่อมมีความรู้สึกผิดหวังลึกซึ้งและยืนนาน

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติดและยาบ้า

ยาเสพติด

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ได้ให้ความหมายไว้ว่า

“ยาเสพติดให้โทษ” หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลงกับให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิต

เป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่

“ยาเสพติดให้โทษ” ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ให้แบ่งยาเสพติดให้โทษออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน (Heroin)
2. ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน (Morphine) โคคาอีน (Cocaine) โคเดอีน (Codeine) ฝิ่นยา (Medicinal Opium)
3. ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะเป็นตำรับยา และมียาเสพติดให้โทษในประเภท 2 ผสมอยู่ด้วย ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา
4. ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติกแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydride) อาเซทิลคลอไรด์ (Acetyl Chloride)
5. ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา ฝิ่น กระต่อม

สภาพปัญหาที่ก่อให้เกิดการติดยาเสพติด

เมื่อร่างกายได้รับสารเสพติดเข้าไป ฤทธิ์ของมันจะทำให้ระบบการทำงานของร่างกายเปลี่ยนแปลงไปอีกรูปแบบหนึ่ง ถ้าไม่ใช้สิ่งเสพติดเหล่านี้บ่อย ๆ ร่างกายจะไม่ถูกกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนี้มากนัก แต่ถ้าใช้สม่ำเสมอจนติด ร่างกายจะเกิดสภาพเคยชินต่อการทำงานของร่างกายในรูปนั้น เมื่อขาดฤทธิ์ยาการทำงานของร่างกายก็จะพยายามคืนตัวเข้าสู่สภาพปกติและการเปลี่ยนแปลงการทำงานของร่างกายที่เกิดขึ้นโดยทันทีนั้น จะทำให้ผู้เสพติดเกิดอาการผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจขึ้นได้ ซึ่งอาการผิดปกตินี้อาจรุนแรง จนทำให้ร่างกายไม่สามารถทนได้ จึงต้อง

เสาะแสวงหายามาเสพเพื่อระงับอาการ และให้ร่างกายทำงานอยู่ในระบบที่มียาออกฤทธิ์ตามเดิมต่อไป จึงทำให้ผู้นั้นต้องเสพยาอยู่เรื่อย ๆ (โกศล และสถิต, 2543: 278-279)

นอกจากปัญหาจากคุณสมบัติของตัวยาที่ทำให้เกิดการเสพติดได้แล้ว ยังมีสภาพปัญหาที่ทำให้คนเสพยาเสพติดได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาทางด้านร่างกาย

เวลาเกิดการเจ็บไข้ได้ป่วย คนเรามักนึกถึงยาเป็นอันดับแรก เพราะเชื่อว่าจะสามารถคลี่คลายปัญหาการเจ็บป่วยลงได้ ซึ่งส่วนใหญ่มักนึกถึงประโยชน์ที่จะพึงได้รับจากยาเพียงด้านเดียว โดยลืมหรือไม่รู้ว่ายาแทบทุกชนิดก็ว่าได้จะให้โทษด้วยหากไม่ระมัดระวังในการใช้ ดังเช่นการเสพติดขึ้นภายหลังนำยาที่มีตัวยาเสพติดมารักษาโรคจากการเจ็บป่วยทางกาย สำหรับยาประเภทเหล่านี้ สามารถใช้รักษาหรือบรรเทาอาการของโรคทางกายที่คนเป็นกันได้ทั่วไป เช่น เจ็บปวด ท้องเดิน ไอ ฯลฯ ดังนั้นถ้าไม่ระวังการใช้ กล่าวคือ ใช้ขนาดสูงมาก ใช้ติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน หรือใช้เป็นประจำ ด้วยคุณสมบัติของตัวยาจะสามารถทำให้ผู้ใช้เสพติดได้

2. สภาพปัญหาทางด้านจิตใจ

พวกที่มีปัญหาทางด้านจิตใจ ซึ่งอาจเป็นพวกที่มีบุคลิกดั้งเดิมไม่ปกติ (ต้องพึ่งพาคนอื่นตลอดเวลา มีความคิดเห็นเป็นปฏิปักษ์ต่อต้านสังคมเสมอ ฯลฯ) พวกที่มีสุขภาพจิตผิดปกติ (มีความว้าวุ่นหรือทุกข์ใจประจำ ฯลฯ) หรือพวกที่เป็นโรคจิต โรคประสาท จะเป็นพวกที่มีแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดได้มาก เพราะวิธีการออกฤทธิ์ของยาต่อระบบประสาท เช่น การสงบประสาท ทำให้หลับ หายเครียด ฯลฯ อาจช่วยให้รักษาสภาพทางจิต เมื่อใช้บ่อย ๆ จึงมีโอกาสติดได้

3. สภาพปัญหาสังคม

ทางด้านสภาพปัญหาสังคมบางอย่างนำไปสู่การเสพติดได้โดยตรง แต่บางอย่างก่อให้เกิดสภาพปัญหาทางด้านจิตใจ ซึ่งผู้ประสบปัญหานี้ อาจไม่สามารถหาทางออกอย่างอื่นได้ จึงต้องหันมาพึ่งยาเสพติดแทน สภาพปัญหาหรือปัจจัยทางสังคมต่าง ๆ เหล่านี้ เช่น การแพร่ระบาดของ

ของยาเสพติดที่ถูกกฎหมายบางชนิด ซึ่งหาซื้อได้ง่าย การใกล้ชิดคลุกคลีกับยาเสพติด หรือกลุ่มที่ติดยาเสพติดอยู่แล้วจึงมีโอกาสซื้อ หยิบฉวย และถูกชักจูงให้เสพได้ง่าย พวกที่มีปัญหาด้านครอบครัว ขาดความรักความอบอุ่นและที่พึ่งทางใจ มักพบว่าหันไปใช้ยาเสพติดเป็นทางออกอย่างหนึ่ง อาชีพที่ต้องอาศัยเรื้อนร่าง การทำงานที่ต้องแข่งกับเวลาอาจพึ่งยาเสพติดเพื่อข่มใจให้กล้า หรือใช้ยาเสพติดเพื่อกระตุ้นให้ทำงานได้ผลตามที่ต้องการ ตลอดจนพวกที่อยากทดลอง อยากเด่น หรือมีความเชื่อผิด ๆ ว่ายาเสพติดสามารถช่วยแก้ปัญหา ช่วยให้ความสนุก หรือมีส่วนส่งเสริมพลังโดยเฉพาะพลังทางเพศ อันเป็นสาเหตุให้มีการใช้ยาเสพติด และเมื่อพบว่ายาเสพติดสามารถให้ผลที่เขาต้องการ จึงอาจเกิดการติดใจจนมีการใช้ซ้ำบ่อย ๆ จนเสพติดในที่สุด

ยาบ้า

ผู้วิจัยขอสรุปความเป็นมาของยาบ้าพอสังเขป ดังนี้

ยาบ้า (Amphetamine) เดิมเรียก “ยาม้า” แต่ด้วยฤทธิ์ของยาทำให้ผู้เสพคลุ้มคลั่งคล้ายคนบ้า จึงเปลี่ยนชื่อเรียกเป็น “ยาบ้า” ซึ่งมีส่วนผสมของสารเคมีที่สำคัญคือ Meth Amphetamine (เมธแอมเฟตามีน) มีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาท ให้ทำงานอยู่ตลอดเวลาทำให้ไม่ง่วง ไม่รู้สึกหิว เบื่ออาหาร เมื่อยาออกฤทธิ์จะทำให้ประสาทตึงเครียด มีอาการตื่นเต้น ตกใจง่าย หงุดหงิด จิตใจสับสน กระวนกระวายใจ นอนไม่หลับ คลุ้มคลั่ง อาจทำร้ายตนเองและผู้อื่น หรือถึงขั้นเป็นบ้าได้ และเมื่อยาหมดฤทธิ์ผู้เสพจะรู้สึกอ่อนเพลียมาก หมดแรง เพราะสมองและร่างกายขาดการพักผ่อน ประสาทล้า ทำให้การตัดสินใจช้าและผิดพลาด จนเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงได้ ถ้าติดยาบ้า เสพเป็นระยะเวลานานจะทำให้สมองเสื่อม มีอาการประสาทหลอน หวาดระแวง ประสาทเครียด ความดันโลหิตสูง ยาชนิดนี้เมื่อเสพเข้าไปจะกระตุ้นให้สมองทำงานอยู่ตลอดเวลา

แอมเฟตามีนสังเคราะห์ขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2430 มีลักษณะเป็นผงผลึกสีขาว ไม่มีกลิ่นรสขม จัดเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 1 มีฤทธิ์ในการกระตุ้นประสาทส่วนกลาง ทำให้สมองตื่นตื้นอยู่เสมอเรียกกันในทางการค้าในชื่อต่าง ๆ เช่น ฟรีลูติน (สีขาว) ฟินามีน เค็กซีคริน (สีส้มเป็นรูปหัวใจ) เบนซีคริน (สีขาว) ฯลฯ ผงแอมเฟตามีน 1 กรัมละลายในน้ำ 9 ซีซี. (มิลลิลิตร) และละลายได้ในแอลกอฮอล์ 500 ซีซี. แต่ไม่ละลายในอีเทอร์ ผงแอมเฟตามีนเมื่อนำมาอัดเป็นเม็ดยาแล้ว จะมีลักษณะในรูปลักษณะต่าง ๆ เช่น เม็ดกลมแบนขนาดเล็กรูปหัวใจ รูปเหลี่ยม เป็นแคปซูลก็มี สีต่าง ๆ กันไป แต่โดยทั่วไปมีลักษณะเม็ดกลมแบนสีขาว

เหมือนยาทั่ว ๆ ไป น้ำหนักยาบ้า 1 เม็ดหนักประมาณ 80-100 มิลลิกรัม มีเครื่องหมายบนเม็ดยา เช่นรูปหัวม้าและคำว่า LONDON , 99 , รูปดาว M K ยาที่ขายแต่ละแห่งจะผลิตไม่เหมือนกัน โดยจะมีสารกระตุ้นประสาทที่แตกต่างกันในส่วนประกอบ เช่น เมธแอมเฟตามีน หรืออีฟิทริน และมักมีคาเฟอีนผสมอยู่ด้วย ยาชนิดนี้มีทั้งเป็นเม็ดสำหรับกิน และเป็นน้ำสำหรับฉีด เป็นผงสำหรับสูบ เรียกปีศาจหรือเหล่าแห่ง ภาษาในกลุ่มตลาดหรือผู้เสพเรียกว่า ยาบ้า ซึ่งปัจจุบันทางราชการเรียกว่า ยาบ้า

ยาบ้าถูกคิดค้นขึ้นในปี พ.ศ. 2470 โดยการ์ดอน เอ. ออลลิส (Gradon A. Alles) ต่อมาวงการแพทย์พบว่ายานี้ทำให้หลอดเลือดขยายกระตุ้นการหายใจ และกระตุ้นสมอง จึงนำมาใช้รักษาโรคห้วงหลับ และมีบางคนใช้เป็นยาลดความอ้วน ใช้ในผู้ป่วยที่มีอาการอ่อนเพลีย ผู้ป่วยโรคจิตที่มีอาการซึมเศร้า ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้นำมาใช้ในสงคราม โดยแจกให้ทหารที่อยู่เวรยาม หลังสงครามเลิก จึงมีการนำยานี้มาใช้กันอย่างกว้างขวาง เช่นในด้านกีฬา การขับรถทางไกล การดูหนังสือ การลดน้ำหนัก ต่อมาในช่วงปี พ.ศ. 2510 ยาบ้าได้แพร่ระบาดเข้ามาในเมืองไทย โดยบริษัทโบโร เวลคัม จำกัดประเทศเกาหลี ยาบ้าที่ส่งเข้ามาขายตอนแรกนั้นมีเครื่องหมายการค้าเป็นรูปหัวม้าและมีคำว่า London คนจึงเรียกชื่อตามสัญลักษณ์ที่ติดบนเม็ดยาเรื่อยมา กลายเป็น “ยาบ้า” ที่รู้จักกันทั่วไป ยาบ้าเริ่มระบาดมากขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2543 เมื่อกินยาบ้าในช่วงแรกจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่า แต่ผลเสียที่ตามมาคือ เมื่อกินเข้าไปนาน ๆ จะมีผลทำให้การใช้เหตุผลในการตัดสินใจเสียไป เมื่อเกิดเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ต้องการการตัดสินใจทันทีทันใดสมองจะทำงานสับสน ไม่สามารถสั่งการให้ร่างกายทำงานได้ นอกจากนั้นเมื่อยาหมดฤทธิ์แล้วการต่าง ๆ จะทรุดลง ผู้เสพจะง่วงนอนและเพลียมากกว่าปกติ ต้องการการพักผ่อนที่ยาวนานเพื่อชดเชยส่วนที่ทำงานมากเกินไป ในระยะ 3-4 วันหลังหยุดยา จะเกิดอาการสะท้อนกลับของอารมณ์ จากอารมณ์ตื่นกลัว รื่นเริง เป็นอารมณ์ซึมเศร้า จนอาจถึงขั้นฆ่าตัวตายได้

ในอดีตวงการแพทย์ใช้แอมเฟตามีน รักษาโรคหลายอย่าง รักษาผู้ป่วยที่มีโรคทางจิต โรคซึมเศร้า โรคห้วงเหงาหาวนอน (Narcolepsy) ใช้เป็นยาลดความอ้วน บางคนก็ใช้เป็นยาแก้เหนื่อยและเพิ่มพลัง อาการของผู้เสพ เมื่อกินยาบ้าใหม่ๆ จะมีอาการคึกคัก ประสาทตาแข็ง นอนไม่หลับ รู้สึกว่ามีแรงทำงานมาก แต่วิธีการทำงานเหมือนเครื่องจักร กล่าวคือทำงานโดยไม่ใช้สติและสมองในการทำงาน แต่ในทางการแพทย์ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว เพราะพบว่าแอมเฟตามีน (ยาบ้า) จะกระตุ้นระบบสมองส่วนกลาง ซึ่งมีหน้าที่เก็บความจำ ความคิด ควบคุมการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย การออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีนที่พึ่งเกิดขึ้นกับร่างกายผู้เสพนั้น จะมีผลมากหรือ

น้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปริมาณยา ระยะเวลาของการใช้ สุขภาพร่างกายของผู้เสพและเอกลักษณ์ทางเคมีของตัวยาว่ามีมากน้อยเพียงใดเป็นสำคัญ อาการของผู้เสพแอมเฟตามีน ฤทธิ์ของแอมเฟตามีน จะส่งผลกระทบต่อผู้เสพยาทำให้เกิดอาการทั้งทางร่างกายและจิตใจ

โทษทางร่างกาย ผู้เสพแอมเฟตามีน ประมาณ 21-30 กรัมต่อวัน จะมีอาการเบื่ออาหาร พุดมาก ตื่นเต้นง่าย มือสั่น คลื่นไส้ ความดันโลหิตสูง หัวใจเต้นแรง ตึงเครียด ไม้่วงงนอน ไม่หลับ ใจสั่น เหงื่อออกมาก กลิ่นตัวแรง ปากและจมูกแห้ง หน้ามัน ทำงานได้นานเกินกว่าปกติ ม่านตามเบิกกว้าง สับสนหรือจัด ท้องเสีย อารมณ์หงุดหงิดง่าย ฉุนเฉียว

โทษทางด้านจิตใจ เนื่องจากแอมเฟตามีน มีฤทธิ์ในการกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลาง เป็นยาที่ดูดซึมได้ง่าย การเสพยาจึงต้องเพิ่มขนาดเสมอ ๆ ซึ่งถ้าหากใช้หรือเสพยาบ้าติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้เกิดอาการทางจิต เป็นโรคหวาดระแวง หูแว่ว วิตกกังวล จีโมโห ฉุนเฉียวง่าย ชอบทะเลาะวิวาท มีอาการประสาทหลอน เห็นภาพหลอนต่าง ๆ นานา อาจเป็นบ้าได้และในขณะที่เกิดอาการดังกล่าวอาจทำร้ายตนเองและผู้อื่นให้บาดเจ็บเสียชีวิตได้ และหากใช้ยาบ้าเกินขนาดหรือใช้ปริมาณมาก จะทำให้ตัวซีดจนอาจเขียว มีไข้ขึ้น ใจสั่น หายใจไม่ออก มือสั่นมาก จนควบคุมตัวเองไม่ได้ อาจชัก หมดสติ หรือเสียชีวิตด้วยอาการหัวใจวาย หรือหลอดเลือดในสมองแตก (โกศล และสถิต, 2543: 201-204)

วิธีการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า สามารถกระทำได้ใน 3 ลักษณะดังนี้ คือ

1. เสพโดยวิธีรับประทาน วิธีการนี้เป็นวิธีการเดียวกับการรับประทานยารักษาโรคประเภทอื่น ๆ ซึ่งขนาดและปริมาณมักขึ้นกับระยะที่รับประทาน คือ ในช่วงเริ่มต้นรับประทานใหม่ ๆ อาจรับประทานทีละครึ่งเม็ด แต่เมื่อรับประทานไปนาน ๆ อาจต้องเพิ่มปริมาณการรับประทานขึ้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความรุนแรงของตัวยาที่รับประทาน เพราะ ยาบ้าที่ขายอยู่ในท้องตลาดปัจจุบันมีหลายชนิด แต่ละชนิดมีความแรงและราคาที่แตกต่างกัน

2. เสพโดยวิธีการสูดควัน การเสพโดยวิธีนี้ผู้เสพจะใช้ไฟลนยาบ้า ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้กระดาษที่มีคุณสมบัติคล้ายกระดาษฟอยล์รองอยู่ เช่น กระดาษห่อมวนบุหรี่ เมื่อเกิดควันลอยขึ้นก็

จะใช้หลอดขนาดเล็กสุดคว้นเข้าทางปากแล้วสอดเข้าไปในปอดในลักษณะเดียวกับการสูบบุหรี่ แต่
มักจะไม่มีภาวะบวมคว้นออกมาเหมือนการสูบบุหรี่

3. เสพด้วยวิธีการฉีด การเสพด้วยวิธีการนี้เหมือนกับวิธีการเสพยาเสพติดชนิดอื่นที่ใช้
วิธีการฉีด โดยอาศัยเข็มฉีดยาที่หาซื้อได้ทั่วไป และโดยทั่วไปแล้วผู้ที่เสพยาบ้าโดยวิธีนี้มักเสพ
โดยผสมยาเสพติดชนิดอื่น ๆ ด้วย

วิธีเสพติดแต่ละวิธีจะส่งผลให้มีปริมาณของแอมเฟตามีนในกระแสเลือดแตกต่างกัน ความ
รวดเร็วในการเริ่มออกฤทธิ์ต่างกัน และความรุนแรงของฤทธิ์ที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจต่างกัน
หลักฐานจากงานศึกษาวิจัยบางชิ้นแสดงให้เห็นว่า ความรวดเร็วในการคิด (Dependence)
แอมเฟตามีนจะขึ้นอยู่กับวิธีเสพที่ใช้ วิธีเสพที่ทำให้แอมเฟตามีนไปถึงสมองได้มากที่สุดและเร็ว
ที่สุด จะเป็นวิธีที่ทำให้ฤทธิ์ของแอมเฟตามีนมีความรุนแรงมากที่สุด และเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดการ
เสพติดได้อย่างรวดเร็วที่สุดด้วยเช่นกัน (วิโรจน์, 2545: 84)

พฤติกรรมกรรมการเสพยาบ้า

นักจิตวิทยาที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนที่ติดยาเสพติด ได้ให้ข้อสรุปที่
น่าสนใจเอาไว้ว่า การที่บุคคลคนหนึ่งจะตัดสินใจหันไปใช้ยาเสพติดได้นั้น จะต้องมีแรงจูงใจ
(Motivation) อย่างแรงกล้าเกิดขึ้นกับบุคคลนั้น จนทำให้เกิดการตัดสินใจยอมรับและเริ่มทดลองใช้
แรงจูงใจที่ทำให้เริ่มทดลองใช้ยาในแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับพื้นฐาน
การศึกษา อาชีพ สถานะทางสังคม และสภาวะแวดล้อมในชีวิตประจำวัน

เมื่อมีการเริ่มทดลองใช้ยาเสพติดขึ้นแล้ว ต่อมาก็จะมีพัฒนาการทางด้านการใช้ยาเสพติด
ชนิดนั้น ๆ เกิดตามมาเรื่อย ๆ จนในที่สุดจากผู้เริ่มทดลองใช้ก็จะกลายเป็นผู้ที่ติดยาอย่างสมบูรณ์

ในกรณีของผู้ที่เสพติดยาบ้า จากจุดเริ่มต้นในขั้นทดลองเสพไปจนถึงสุดท้ายที่กลายเป็น
ผู้ติดยาบ้าโดยสมบูรณ์แบบ พฤติกรรมหรือแบบแผนของการเสพยาบ้า จะมีพัฒนาการเป็น
3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ (วิโรจน์, 2545: 126-128)

1. ขั้นเริ่มทดลองใช้ (Initiation Phase)

ในขั้นเริ่มทดลองใช้นี้ ผู้เสพจะยาบ้าในปริมาณน้อย ๆ ในการเสพครั้งหนึ่ง (Single dose) ซึ่งจะมีผลให้ผู้เสพได้รับผลของยาแล้วเกิดอาการเมาเคลิบเคลิ้ม มีพลังกำลัง อาการที่เกิดขึ้นจะเป็นสัดส่วนตรงกับระดับความเข้มข้นของยาในเลือดการเสพโดยการสูบควันจะทำให้เกิดอาการเมาเคลิบเคลิ้มได้ เพราะระดับความเข้มข้นของยาในเลือดจะสูงขึ้นโดยฉับพลันทันทีในขณะที่เสพ โดยการกลืนลงกระเพาะอาหาร จะไม่ทำให้เกิดอาการเคลิบเคลิ้ม แต่จะมีเพียงอาการ กระปรี้กระเปร่า มีพลังกำลังและพุดมากเท่านั้น ที่ปรากฏออกมาให้เห็น ทั้งนี้เพราะระดับของยาในเลือดจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นทีละเล็กละน้อย ไม่ได้เพิ่มสูงขึ้นแบบฉับพลันเหมือนการเสพโดยการสูบควัน

2. ขั้นสร้างเสริมประสบการณ์ (Consolidation phase)

จากขั้นเริ่มทดลองใช้ ผู้เสพยาบ้าที่ยังไม่หยุดเสพเสียดังแต่ต้นก็จะเริ่มมีการพัฒนาในการใช้ยาบ้าเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เริ่มมีการใช้ยาประจำวัน และจะใช้ในปริมาณสูงกว่าในขั้นที่เริ่มทดลองใช้ ปริมาณที่ใช้จะมากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ความสามารถที่จะหามาได้ ผู้เสพอาจจะเริ่มทดลองวิธีเสพใหม่ ๆ เช่นจากวิธีกินก็จะหันไปใช้วิธีสูบควัน หรือไม่ก็ฉีดเข้าเส้นเลือดดำ ในขั้นนี้ ผู้เสพจะเริ่มหลบหลีกผู้คน นิสัยเริ่มเปลี่ยนแปลง และผู้เสพจะเริ่มค้นพบว่ายิ่งเสพยาบ้าในปริมาณมากขึ้นเท่าใด อาการเมาเคลิบเคลิ้มก็จะยิ่งรุนแรงมากขึ้น ทำให้ผู้เสพพยายามแสวงหายามาเสพให้มากขึ้นไปเรื่อย ๆ และเพิ่มอัตราความถี่ของการเสพมากขึ้น สุขภาพของผู้เสพจะเริ่มเสื่อมโทรมลงอย่างเห็นได้ชัด

3. ขั้นเสพอย่างมกมาย (Maintenance phase with bingeing)

เมื่อถึงขั้นนี้ผู้เสพจะเสพยาบ้าทุกวัน วันละหลายครั้ง และเสพครั้งละมาก ๆ มีความต้องการที่จะเสพอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากได้กลายเป็นผู้ติดยาบ้าโดยสมบูรณ์แบบไปแล้ว เมื่อหายาบ้ามาเสพไม่ได้ก็จะมีอาการขาดยา มีความทุกข์ทรมานทางจิต อาจจะมีอาการพยายามที่จะเลิกใช้ยาหลายครั้งแต่ก็เลิกได้ไม่นานต้องกลับไปใช้อีก เพราะมีความโหยหาในรสชาติของอาการเมาและเคลิบเคลิ้มเป็นสุขทางอารมณ์ ในขั้นนี้ ผู้ใช้ยาบ้าจะมีบุคลิกเสื่อมถอย ขาดงานบ่อยมากจนถึงขั้นต้องออกจากงาน เพราะไม่สามารถทำงานได้ มีอารมณ์ไม่มั่นคง หงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย และถ้าเสพเข้าไปในปริมาณที่มากถึงระดับ 100-200 มิลลิกรัม/วัน ผู้เสพก็จะมีอาการหวาดระแวงและประสาทหลอน จนอาจถึงขั้นเพ้อคลั่งอะละวาดทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำร้ายตัวเองได้

สาเหตุของการติดยาสูบของวัยรุ่น (กรมสุขภาพจิต, 2545)

1. เพื่อหนีความทุกข์ใจ โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาในครอบครัว ขาดความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว ครอบครัวแตกแยก หรือทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ ตลอดมีปัญหาทางการเรียน ปัญหาความรัก จะส่งผลให้วัยรุ่นหาทางออกโดยการใช้นิยาสเสพติด เพื่อระงับความทุกข์ใจที่เกิดขึ้น

2. ความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง บางคนลองเสพตามที่เพื่อนชวน เพราะกลัวเพื่อนไม่ให้เข้ากลุ่มด้วย ตลอดจนวัยรุ่นบางคนก็อาจลองเสพด้วยความคึกคะนอง เพราะอยากทดลองสิ่งใหม่ๆ และคิดว่าการลองเสพจะไม่ทำให้ติดง่าย ๆ ซึ่งการลองเสพนี้อาจส่งผลให้ติดยาได้เวลาต่อมา

3. อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีคนติดยา หรือเป็นแหล่งที่มีการขายยาสูบ ซึ่งการที่วัยรุ่นอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ทำให้เห็นว่าการใช้นิยาสเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อวัยรุ่นถูกชักจูงให้ลองยาสูบจะคล้อยตามได้ง่าย หรือบางคนอาจลองเสพยาสูบเพราะเกิดความสงสัยว่า ยาสูบจะช่วยให้เกิดความสนุกสนานได้อย่างไร หรือหากวัยรุ่นคบเพื่อนที่ติดยาก็มีความเสี่ยงสูงที่เพื่อนจะชักนำให้รู้จักและลองเสพยาสูบด้วย และวัยรุ่นส่วนใหญ่ก็จะมองไม่เห็นผลเลวร้ายของยาสูบเนื่องจากเพื่อน ๆ ล้วนเสพยาสูบด้วยกันทั้งนั้น

4. การถูกหลอกลวงให้ติดยาเสพติด เนื่องจากสิ่งเสพติดในปัจจุบันมักมีมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เป็นลูกกวาดหรือทอฟฟี่ เป็นแคปซูล เป็นต้น ซึ่งกรณีนี้วัยรุ่นอาจไม่ทราบว่าสิ่งที่ตนเสพเป็นสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรง จึงทำให้ลองเสพเข้าไปจนกลายเป็นคนติดยาได้

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาสูบ

ยาสูบเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539) แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่งมีบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาสูบ ดังนี้

ตารางที่ 1 อัตรากำหนดโทษที่สำคัญ

ฐานความผิด	อัตราโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
ผลิต นำเข้า ส่งออก	จำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 1,000,000 บาทถึง 5,000,000 บาท (ม. 65 วรรค 1) กระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม. 65 วรรค 2) ปริมาณไม่ถึง 375 มิลลิกรัม (สารบริสุทธิ์) กระทำเพื่อจำหน่าย ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่ 400,000 บาทถึง 5,000,000 บาท (ม. 65 วรรค 4)
จำหน่าย	ปริมาณไม่ถึง 375 มิลลิกรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 15 ปี
ครอบครองเพื่อ	หรือปรับตั้งแต่ 80,000 บาทถึง 300,000 บาท (ม. 66 วรรค 1)
จำหน่าย	ปริมาณ 375 มิลลิกรัมแต่ไม่เกิน 20 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึงตลอดชีวิต (ม. 66 วรรค 2) ปริมาณเกิน 20 กรัมขึ้นไป (สารบริสุทธิ์) จำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 1,000,000 บาทถึง 5,000,000 บาท หรือประหารชีวิต (ม. 66 วรรค 3)
ครอบครอง	ปริมาณไม่ถึง 375 มิลลิกรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ (ม. 67)
เสพ	จำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ม. 99)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ในการศึกษาถึงการกระทำผิดของวัยรุ่น ได้มีนักวิชาการหลายสาขาได้ทำการศึกษาเพื่อตั้งเป็นทฤษฎีมาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดของวัยรุ่นหลายทฤษฎีและหลายแนวคิด ซึ่งได้กล่าวถึงปัจจัยในด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด ดังนี้

ทฤษฎีพัฒนาการ

Erikson (1963 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2530: 22-25) อธิบายถึงพัฒนาการในวัยต่าง ๆ ออกเป็น 8 ระยะเวลา (Eight Ages of Man) ดังนี้

1. Sense of Trust เป็นระยะของความเชื่อมั่นขั้นพื้นฐานของมนุษย์นับแต่แรกเกิดจนถึง 1 ปี ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเริ่มจะเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง แม่จะเป็นผู้สร้างสรรค์ความเชื่อมั่นให้แก่เด็กขึ้นอยู่กับกรอบรมให้เด็กได้รับความรักความอบอุ่นเป็นสำคัญ เด็กในวัยนี้ถือตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric) มักจะตามใจตนเองเป็นใหญ่ Erikson เห็นว่าการถือตนเองเป็นศูนย์กลาง จะเป็นอุปสรรคต่อพัฒนาการทางสังคมจะทำให้เข้ากับผู้อื่นไม่ได้

2. Sense of Autonomy เด็กในวัยนี้จะรู้สึกว่าจะมีความสามารถที่จะเป็นของตัวเองมากขึ้น รู้สึกมีอิสระในการทำบางสิ่งบางอย่างได้ตามที่เขาต้องการ แต่ไม่ใช่ว่าเด็กทุกคนจะได้พบว่าตนเองมีความสามารถเช่นนี้ เด็กบางคนอาจถูกสิ่งแวดล้อมบังคับทำให้เขารู้สึกสงสัยว่าเขามีอิสระหรือไม่เพียงใด พฤติกรรมของเด็กในวัยนี้จะแบบ Holding & Letting คือ การยึดเอาไว้และปล่อยออกไป พ่อแม่ควรจะฝึกอบรมเด็กในวัยนี้ คือการรู้จักเวลาและสถานที่แต่ไม่ควรเข้มงวดจนเกินไป เพราะเด็กอาจจะเกิดความคับข้องใจได้ ปัญหาของเด็กในวัยนี้คือเรื่องค่านิยมของสังคม ซึ่งเด็กจะไม่รู้ว่าอะไรเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี เด็กในวัยนี้หากไม่ได้รับความสำเร็จแล้วก็จะเกิดความสงสัย และความละอาย

3. Sense of Initiative อายุระหว่าง 4-5 ปี ระยะเวลาที่เด็กมีความรู้สึกอยากจะทดลองสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เริ่มสนใจกระทำสิ่งใหม่ ๆ ระยะเวลาที่ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมอย่างถูกต้องย่อมก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ แต่ถ้าไม่สำเร็จและถูกตำหนิก็จะเกิดความรู้สึกผิด (Guilt) ว่าไม่

สามารถทำตามที่สังคมคาดหวังไว้ เด็กจะเริ่มเลียนแบบพ่อแม่และเริ่มสังเกตว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศ พ่อแม่จึงกลายเป็นแบบอย่างของเด็ก

4. Sense of Industry อายุระหว่าง 5-12 ปี เด็กวัยนี้เริ่มเข้าโรงเรียนใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียน เด็กวัยนี้คือเป็นผู้ใหญ่ตัวเล็ก ๆ เขาทำทุกอย่างที่ผู้ใหญ่ทำได้ ถ้าเขาทำงานสำเร็จก็จะเกิดกำลังใจให้ทำต่อไปโดยไม่หยุด แต่ถ้าเขาทำไม่ได้เขาจะรู้สึกตนเองมีปมด้อย เขามักเปรียบเทียบกับกลุ่มเพื่อน ๆ ในโรงเรียน เพราะกลัวตนเองจะด้อยกว่าคนอื่น ๆ ผู้ใหญ่ควรสนใจและวางพื้นฐานลักษณะนิสัยในการทำงานให้เขาคือ

5. Sense of Identity อายุระหว่าง 13-17 ปี เป็นระยะแห่งการเลียนแบบและระยะแห่งความสับสนที่จะแสดงอะไรออกมา ลังเลในการตัดสินใจระหว่างการเลียนแบบเพื่อน ๆ และการเชื่อตามบิดามารดา ในการเลียนแบบผู้อื่นเด็กวัยรุ่นจะเลือกเอาบุคคลที่ตัวเขามีความประทับใจ ในระยะนี้เป็นรายที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองบทบาทต่าง ๆ ก่อนเริ่มเป็นผู้ใหญ่เด็กจะต้องรู้จักทดลองและปรับตัว

6. Sense of Intimacy อายุระหว่าง 18-20 ปี วัยนี้เริ่มเป็นผู้ใหญ่ตอนต้น มีอิสระแต่ต้องรับผิดชอบตนเอง วัยนี้เป็นวัยที่มุ่งอยู่กับการทำงานและการหาคู่ครอง ทั้งระยะอยากจะมีบทบาทเป็นผู้นำ ระยะนี้บิดามารดาและครูอาจารย์จะเป็นที่พึ่งและเป็นที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำที่เหมาะสม ถ้าเขาทำอะไรพลาดก็จะทำให้เขาแยกตัว (Isolation) ออกจากเพื่อน ๆ และสังคมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ

7. Parental Sense of Generativity อายุระหว่าง 20-60 ปี ไม่ได้หมายถึงการเป็นบิดามารดาด้านชีววิทยาเท่านั้น แต่เป็นระยะของการผลิตและการสร้างสรรค์สิ่งที่เขาคิดคือ การมีบุตรหลานเพื่อสืบวงศ์ตระกูล มีความรับผิดชอบต่อบุตรหลานของตนให้การศึกษาที่ดีแต่สำหรับพวกที่พบกับความล้มเหลวไม่ได้แต่งงาน ไม่มีบุตรหลานคอยดูแลเอาใจใส่พวกนี้จะหันมาสนใจตนเองสังสารตนเอง

8. Sense of Integrity เป็นระยะบั้นปลายชีวิตคนที่เริ่มเข้าวัยชรา จะย้อนกลับไปมองอดีต ถ้าอดีตประสบความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ จะถ่ายทอดประสบการณ์ให้คนรุ่นหลังได้รู้ปัญหาบาง

ประการได้ พวกไม่ประสบความสำเร็จจะรู้สึกว่ายู่ไปอย่างหมดหวังอยู่ไปเพียงวัน ๆ แต่พวกนี้จะกลัวตาย

จากแนวคิดของ Erikson พัฒนาการในวัยต่าง ๆ นั้นมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็ก โดยเฉพาะช่วงเวลาการเป็นวัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญในการพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง (Self - Identity) เป็นวัยวิกฤติในการเลียนแบบและความสับสนเป็นช่วงวัยที่มีความสำคัญเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เด็กในช่วงวัยนี้มักจะลังเลว่าจะเลียนแบบเพื่อน หรือเชื่อตามบิดามารดา โดยเฉพาะเด็กจะพยายามเอาแบบอย่างใครคนหนึ่งที่เขารักและศรัทธา เมื่อเขามีตัวแบบที่ดีโดยเฉพาะพ่อแม่ ซึ่งถ้าเขาไม่รัก หรือพ่อแม่ไม่รักเขา เขาก็จะไม่ศรัทธา เด็กก็จะหาตัวแบบไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดยืนที่แน่นอน ฉะนั้นถ้าเด็กคบเพื่อน คิดเพื่อน และเลียนแบบในสิ่งที่ไม่ดีก็จะนำไปสู่การกระทำผิดได้ โดยเฉพาะในกลุ่มเพื่อน ซึ่งมักจะมีการลอกเลียนแบบซึ่งกันและกัน เช่นการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา ซึ่งนำไปสู่ยาเสพติดประเภทอื่น ๆ ต่อไป

เขตที่พังกอศัย

Taft (1974 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 107) ได้แบ่งพื้นที่การกระทำผิดโดยแสดงความสัมพันธ์ให้เห็นถึงเขตแดนและสภาพแวดล้อมว่ามีอิทธิพลอย่างไรต่อการกระทำผิด ซึ่ง Taft ได้แบ่งเขต ดังนี้

1. เขตที่มีความยากจน ประชาชนอยู่กันอย่างธรรมดาไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งอื่น ๆ ไม่มีความสลับซับซ้อน
2. ชุมชนแออัด เขตนี้มีความยากจนและสลับซับซ้อน เนื่องจากมีคนอพยพมาจากเขตต่าง ๆ และได้รับอิทธิพลจากสิ่งอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ลักษณะของสลัมแออัด ซอยแคบสกปรกไม่เป็นระเบียบ คนอยู่อย่างแออัดแบบตัวใครตัวมัน สภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวมีลักษณะแตกแยก ขาดความอบอุ่นสามัคคีกัน บางคนไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ขาดที่พึ่งยึดเหนี่ยว
3. เขตที่ถูกตัดขาดจากสังคมที่มีจริตประเพณีอันดีงาม เนื่องจากมีอุปสรรคทางด้านกายภาพ หรือภูมิประเทศ เช่น ถนน คลอง แม่น้ำมาขวางกั้น และเป็นเขตที่มีการต่อสู้ขัดแย้ง

ในทางวัฒนธรรม ด้วยเหตุที่มีพื้นที่เล็ก แคบ และมีความขัดแย้งทางด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ เขตที่มีลักษณะเช่นนี้ จึงเป็นแหล่งอาชญากรรมได้ง่าย (Cultural Conflict)

4. เขตที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เพียงกลุ่มเดียว (Minority Group) ความจริงควรจะเป็นการง่ายที่สังคมจะควบคุมชนกลุ่มน้อยให้อยู่ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย แต่ลักษณะอาชญากรรมเกิดขึ้นในเขตนี้ เนื่องจากว่าชนกลุ่มน้อยนี้มีค่านิยมและพฤติกรรมที่เป็นการกระทำผิด ซึ่งก็จะคิดและเชื่อในค่านิยมเหมือนกัน

5. เขตแหล่งอบายมุข ความชั่วร้ายในด้านต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม และผิดกฎหมายของบ้านเมือง เช่น เป็นแหล่งการพนันนาาชนิด โสเภณี การค้าขายของผิดกฎหมาย ยาเสพติด เป็นศูนย์กลางการละเมิดกฎหมาย มีผู้ทรงอิทธิพล มีอำนาจเหนือกฎหมาย มีการทุจริตคอร์รัปชันของข้าราชการ และนักการเมือง มีการคุ้มกันจากตำรวจเพื่อการประกอบธุรกิจที่ผิดกฎหมาย

ทฤษฎีโอกาสที่จำกัด

Cloward (1960 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 120) ได้เสนอสภาพแวดล้อมซึ่งมีวัฒนธรรมรองที่เอื้อต่อการทำความผิดอยู่ 2 ลักษณะ คือ

1. ที่อยู่อาศัยแออัดของชนชั้นล่าง ลักษณะเช่นนี้คือสลัมในบริเวณนี้จะมีอาชญากรอาศัยอยู่ และอาชญากรก็อยู่ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของชุมชน มีความเคยชินที่ได้เห็นการทำความผิดกฎหมายจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เช่นคนในสลัมอาจเห็นคนเสพยาเสพติดอยู่ทั่วไป และขณะเดียวกันบุคคลกลุ่มนี้จะไม่เคยได้มีโอกาสเห็นคนที่ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม และการใช้ชีวิตที่ดีงาม เมื่อได้เห็น ได้ใกล้ชิดกับสิ่งที่ไม่ดีหรือเลวร้าย โอกาสที่จะทำความผิดก็มีมาก

2. บริเวณที่ไม่มีความมั่นคง และไม่มีการเปลี่ยนแปลงผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเช่นนี้จะไม่มีโอกาสได้ออกไปพบสิ่งแวดล้อมภายนอกจึงคุ้นเคยกับการปฏิบัติที่ไม่มีวัฒนธรรมที่ดีงาม บรรทัดฐานที่มั่นคง จุดยืนที่จะเป็นหลักยึดเหนี่ยวในการปฏิบัติไม่ได้รับค่านิยมและหลักการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องชัดเจนที่จะยึดถือเป็นกฎระเบียบและสภาพแวดล้อมเช่นนี้จึงไม่ใช่เขตที่วัยรุ่นจะประสบ

ความสำเร็จในชีวิตตามค่านิยมของสังคม เนื่องจากไม่มีแบบอย่างที่ดีให้เห็นจึงพูดว่าโอกาสของพวกเขาก็จำกัดนั่นเอง

ผู้วิจัยเชื่อว่า โอกาสที่จำกัดเป็นช่องทางผลักดันให้คนกระทำความผิดได้ โดยสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางวัฒนธรรมรอบข้างมีความสำคัญมาก ถ้าใครอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่นอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า และเคยเห็นคนในชุมชนนั้นเสพยาบ้า ผู้วิจัยดังกล่าวจะมีส่วนผลักดันให้คน ๆ นั้นมีพฤติกรรมอย่างนั้นได้

บรรยากาศของครอบครัว

บรรยากาศของครอบครัวเป็นรูปแบบหนึ่งที่บิดามารดาใช้เป็นวิธีการอบรมสั่งสอน (Socialization) บรรยากาศของครอบครัว มีความสำคัญมากต่อการป้องกันอาชญากรรมโดยมีผลในทางนามธรรมและจิตซึ่งอาจเห็นได้ไม่ชัดเจนทางรูปธรรม อันเกิดแก่สมาชิกในครอบครัว เมื่อบรรยากาศในครอบครัวดีสมาชิกในครอบครัวก็ไม่อยากออกจากบ้าน เด็กและเยาวชนในฐานะสมาชิกคนหนึ่งย่อมหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่จะชักไปในทางที่ไม่เหมาะสมและทางที่ชั่วร้าย

Hurlock (1974 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 97-98) ได้สรุปอิทธิพลของบรรยากาศภายในบ้านที่มีต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ ไว้ดังนี้

1. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีแต่บรรยากาศแห่งการวิพากษ์วิจารณ์ เขาจะเรียนรู้ที่จะตำหนิผู้อื่น
2. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีแต่บรรยากาศแห่งความโกรธ ความเกลียด ความเป็นปรปักษ์ต่อกัน เขาจะเรียนรู้ที่จะทะเลาะกัน
3. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีบรรยากาศแห่งความหวาดกลัวและเกรงกลัว เขาจะกลายเป็นคนหวาดกลัว ขี้กลัว และตกใจง่าย หวาดผวาง่าย
4. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ได้รับแต่ความสงสาร สมเพชและเวทนา เขาจะมองตัวเองแบบน่าสงสาร และสมเพช และมีบุคลิกแบบขอมตาม

5. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีแต่ความอดทน อดกลั้น เขาก็จะเรียนรู้ในการมีขันติ อดทน และอดกลั้น
6. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้การส่งเสริม สนับสนุน และให้กำลังใจเขา เขาจะเรียนรู้ในการมีความเชื่อมั่นในตัวเอง
7. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้การยกย่อง สรรเสริญ เขาจะเรียนรู้ในการชื่นชม รู้จักคุณค่าของคน
8. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้ความสำคัญและยอมรับเห็นคุณค่าของเขา เขาจะเรียนรู้ที่จะให้คุณค่าแก่ตัวเอง และใช้ชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมาย
9. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีความยุติธรรม เขาจะเรียนรู้ในความเที่ยงธรรม
10. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีความซื่อสัตย์ เขาจะเรียนรู้ในความซื่อสัตย์
11. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ เขาจะเรียนรู้ในการที่จะรักผู้อื่น
12. ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยทางจิตใจและร่างกายเด็กจะเรียนรู้ที่จะให้ความเชื่อถือและไว้วางใจคนทั่วไป

จากทฤษฎีของ Hurlock บุคคลในครอบครัวมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็กเป็นอย่างสูง การรับรู้และเรียนรู้การได้รับการปฏิบัติจากบุคคลในครอบครัวส่งผลต่อการรับเอาบุคลิกภาพนั้น ๆ คิดดูว่า ครอบครัวจึงเป็นแบบฉบับในการหล่อหลอมสมาชิกให้เป็นไปในแนวทางใดได้ บรรยากาศในครอบครัวก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อเด็กและเยาวชนที่จะไม่เสพยาเสพติดเพราะบ้านที่มีความเข้าใจ แต่ถ้าบ้านมีบรรยากาศที่ไม่ดี เด็กก็ไม่อยากอยู่กับบ้านและมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่าย เพื่อนจะเข้ามาดึงหรือชักชวนไปในทางที่ดีหรือไม่ดี ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับการคบเพื่อนด้วย

ครอบครัวบกพร่อง

Taft (1974 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2548: 80-82) ได้กล่าวถึงครอบครัวบกพร่องที่ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้โดยสรุปดังนี้ คือ

1. สมาชิกในครอบครัวขาดศีลธรรม มีพฤติกรรมยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข เช่น ดินสุรายาเสพติด เล่นการพนัน พฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน พ่อแม่ที่ขูดรีดข่มขู่ทางวิชาการ ผิดบรรทัดฐานของสังคม พ่อหรือแม่ประกอบอาชีพผิดกฎหมายบ้านเมือง

2. ครอบครัวแตกแยกขาดพ่อหรือแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่จะมาจากสาเหตุการหย่าร้าง การแยกกันอยู่ เพราะการทิ้งร้างหมางเมิน หรือการถูกจองจำในเรือนจำ สาเหตุเหล่านี้ทำให้ครอบครัวไม่สมบูรณ์ พ่อหรือแม่ต้องมีบทบาทและหน้าที่ด้วยความตั้งใจและละเอียดรอบคอบ

กรณีนี้อาจมีลักษณะความสัมพันธ์พ่อและแม่แตกแยกแบบแฝง คือ พ่อแม่ไม่หย่าร้างกันแต่มีความเฉชาหมางเมินต่อกันในการปฏิบัติจริง หรือการทะเลาะมีปากเสียงอยู่เสมอ ลูกได้รับรู้จากเหตุการณ์ตามความเป็นจริงจึงเกิดความรู้สึกสะเทือนใจ ซึมเศร้า นับว่าเป็นความทุกข์ที่พ่อแม่ทำให้เกิดแก่เด็ก

3. ครอบครัวที่พ่อแม่ขาดการศึกษา จึงไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา ผลที่ตามมาพ่อแม่ไม่สามารถให้การสั่งสอน พูด อธิบาย ให้เหตุผลจูงใจให้เด็กเข้าใจและยอมรับได้ที่สำคัญพ่อแม่กลุ่มนี้จะไม่ให้การสนับสนุนในการศึกษาของลูกเท่าที่ควร เพราะไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา จึงไม่เตรียมการวางแผน และส่งเสริมให้ลูกได้เรียน

4. ครอบครัวมีปัญหาขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา สมาชิกทุกคนในครอบครัวไม่สามัคคี ครอบครัวไม่ได้สร้างค่านิยมปลูกฝังในเชิงเป็นกตึกาให้ทุกคนเน้นความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าครอบครัวขยาย (Extended family) ก็จะมีปัญหาทั้งในทัศนคติ และแบบแผนการปฏิบัติไม่สอดคล้องกัน และถ้ามีญาติของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมาเกี่ยวข้องจะมีปัญหาพัวพันเกิดความไม่สงบขึ้นอาจมีการอิจฉาริษยา การแข่งขันและการเปรียบเทียบในหมู่ญาติอันจะเกิดผลไปในทางลบ ทำให้ครอบครัวไม่มีบรรยากาศน่าอยู่มีความสุขเท่าครอบครัวนั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ดี

5. ครอบครัวที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจยากจน ขาดแคลน โดยเฉพาะประเทศด้อยพัฒนา ต่างประสบกับการขาดแคลนเงินที่จะยังชีพให้อยู่รอดในชีวิตประจำวัน

ครอบครัวทั้ง 5 ลักษณะดังกล่าว เป็นลักษณะของครอบครัวที่บกพร่องทำให้เด็กขาดทั้ง ความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ บิดามารดาไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็ก เด็กจะรับรู้แต่สิ่งที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากครอบครัวมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการปฏิบัติของคนเรา ถ้าครอบครัวไม่ ยึดมั่นในระเบียบวินัย เช่น ไม่เคารพกฎหมาย หรือไม่ยึดมั่นในประเพณีอันดีงาม คนใน ครอบครัวก็จะประพฤติเบี่ยงเบนไปในทางที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเด็กหรือ เยาวชนถ้าถูกรอบมเช่นนั้นก็ย่อมเข้าใจว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงปฏิบัติเรื่อยมา เมื่อเติบโตขึ้นก็มี พฤติกรรมก้าวร้าวหรือเป็นอันธพาล และกระทำผิดได้ง่าย

อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทักษิณชัชกุล ได้รวบรวมมาจากหลายทฤษฎีพอจะสรุป และแยกอธิบายได้ดังนี้ (นวลจันทร์, 2540: 92-94)

1. ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพ (Personality) ให้แก่เด็ก บุคลิกภาพเป็น ลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งหมายรวมถึงลักษณะทางร่างกาย และ คุณภาพทางจิตใจด้วย เด็กจะถูกหล่อหลอมให้มีทัศนคติอย่างไร คิดอย่างไร ย่อมได้รับอิทธิพลมา จากการอบรมสั่งสอน การถ่ายทอดคุณธรรม สីลธรรม (Super ego) ให้จิตใจแยกได้ในระหว่าง ความผิด ถูก บาป ชั่ว และสิ่งเลวร้าย แล้วหลีกเลี่ยงการกระทำผิด

2. ครอบครัวจะสร้างวัฒนธรรมย่อย (Sub-culture) ขึ้นมาแต่ละครอบครัวจะมีความคิด ความเชื่อ และค่านิยมแตกต่างกันแล้วแต่ผู้เป็นพ่อแม่จะเห็นอย่างไร เด็กก็ยอมรับความคิดนี้ตาม ด้วย ฉะนั้น การอบรมโดยการสร้างแบบอย่างทั้งแนวคิด และการปฏิบัติของแต่ละครอบครัว จึงมี ความสำคัญต่อเด็ก เพราะเด็กจะรับไป เช่นการกระทำผิดบางอย่าง บางครอบครัวมองข้ามไม่เห็น ว่าผิด แต่บางครอบครัวให้ความสำคัญมากถือว่าผิด เช่น การเล่นไฟ การยุให้ลูกทะเลาะกับเพื่อน เป็นต้น ดังนั้น มุมมองของแต่ละครอบครัวอาจมองเห็นต่างกันและสอนลูก โดยให้ความสำคัญ ต่างกัน

3. ครอบครัวที่พ่อหรือแม่เป็นคนไม่มีศีลธรรม ดิฉยาเสพติด ดิดสุรา มีอาชีพด้วยการประกอบอาชญากรรม การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี เด็กก็จะเติบโตมาด้วยการเห็นตัวอย่างไม่ดี จึงมีความคุ้นเคยกับสิ่งชั่วร้าย จนมองไม่เห็นความชั่วร้ายที่พ่อและแม่ปฏิบัติ เด็กจึงปฏิบัติตามหรือเลียนแบบพ่อและแม่ (Identification) กล่าวได้ว่าเด็กจะเลียนมาให้เป็นอาชญากรรมไปที่ละน้อย เมื่อเติบโตก็กล้าจะกระทำฝ่าฝืนกฎหมาย

4. เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่มีระเบียบวินัย ไม่ดูแลควบคุมความประพฤติ ปล่อยให้ทำอะไรโดยอิสระ ไม่เอาใจใส่ในการอยู่ร่วมกัน ละเลยในพฤติกรรมกราดำเนินชีวิตประจำวัน พ่อและแม่ไม่ใช้เวลาติดตามสอดส่องลูกเท่าที่ควร

5. ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น พ่อและแม่ไม่สนใจ และเมตตา แต่กลับเข้มงวด คุร้ายมากเกินไป เด็กจะรู้สึกขาดความอบอุ่น ความมั่นคง รู้สึกตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว มีความน้อยเนื้อต่ำใจ คิดว่าตัวเองไม่มีคุณค่า จึงพยายามทำให้ผู้อื่นสนใจในตนไม่ว่าทางดีหรือทางเลว ทำให้มีนิสัยเกรง มองทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ร้าย มีความประพฤติแข็งกร้าวต่อต้าน มีความคิดว่าเป็นการยากลำบากในการทำให้คนอื่นรักจึงขาดความรัก เห็นใจและเข้าใจคนอื่นด้วยการมองโลกในแง่ร้าย ทำให้กระทำผิดได้ง่าย

6. พ่อแม่ไม่รักกัน ความไม่ปรองดองของพ่อแม่ การทะเลาะโต้เถียงแตกร้างบ่อย ๆ จะทำให้เด็กรู้สึกสับสนวุ่นวาย และกระวนกระวายใจจิตใจเต็มไปด้วยความตึงเครียด จึงเริ่มเบื่อบ้าน รู้สึกว่าบ้านไม่น่าอยู่ ไม่อบอุ่น และไม่ปลอดภัย และทำให้คิดไปว่าไม่มีที่ที่ที่น่าอยู่ และไม่ปลอดภัย เมื่อเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะแตกร้างกัน เด็กก็มักจะเกิดความเสียใจ และไม่สบายใจ ยิ่งได้เห็นความรุนแรง ความไม่เป็นธรรม มีการรังแกทุบตีกันก็ยิ่งทำให้เด็กยิ่งเสียใจมากขึ้น พ่อแม่บางคนทะเลาะกันแล้วมาระบายอารมณ์ร้ายเอากับลูก ทำ (Displacement) ให้เด็กคิดว่าพ่อแม่เองแท้ ๆ ยังทำได้คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายแค่ไหน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย และไม่ไว้วางใจคนอื่น

7. พ่อแม่ที่มีอาการทางจิตใจ อาการของโรคประสาทมีความกระวนกระวาย หงุดหงิด โกรธง่าย ความรู้สึกอารมณ์แปรปรวน ใจน้อย กลัวโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร เด็กจะรู้สึกวุ่นวายไม่สบายใจ และอาจรับเอาอาการต่าง ๆ เข้ามาไว้ในตัวเอง ทำให้เด็กมีอาการวุ่นวาย ผิดปกติ และจิตใจหดหู่ อารมณ์ไม่มั่นคง ที่สำคัญเด็กไม่สามารถยึดพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดีได้

8. ครอบครัวยากจน ความยากจนทำให้เกิดความจำเป็นที่พ่อแม่ต้องดิ้นรนออกไปหารายได้ บางทีลูกก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานด้วย ทุกคนจึงต้องดิ้นรน พ่อแม่ก็ไม่ค่อยจะมีเวลาได้ดูแลอบรมลูก สั่งสอนแนะแนวทางที่ถูก เด็กจึงอาจทำสิ่งที่ไม่ควรหรือประพฤติชั่วได้ง่าย นอกจากนั้นความยากจนยังเป็นเครื่องบีบบังคับให้จิตใจวุ่นวายมีความต้องการในสิ่งต่าง ๆ ที่ล่อตาล่อใจในของสวยงามต่างๆ เมื่อไม่สามารถหาซื้อได้ จิตใจก็ฟุ้งซ่าน และถ้าไม่สามารถยับยั้งได้เด็กก็จะกระทำผิดได้ง่าย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยเชื่อว่าความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว และบรรยากาศภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยทั่วไป และการเสพยาเสพติดเพราะถ้าบ้านไม่มีความเข้าในกัน มีบรรยากาศที่ไม่ดี พ่อแม่ หรือคนในบ้านทะเลาะเบาะแว้งกัน ทำร้ายทุบตีกันเป็นประจำ เด็กก็ไม่อยากอยู่บ้านและมีพฤติกรรมโน้มไปในทางที่กระทำผิดได้ง่าย เพื่อนก็จะเข้ามามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็กทันที

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Theory of Differential Association)

Sutherland (1976 อ้างถึงใน McCaghy, 1976: 66) เป็นเจ้าของทฤษฎีนี้ โดยมีสาระแนวคิดจากทฤษฎีสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการทำความผิดเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มิใช่มีมาแต่กำเนิดหรือถ่ายทอดมาจากพันธุกรรม
2. พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้จากคนอื่น ๆ ในการติดต่อสื่อสารกันทั้งคำพูดและกิริยาท่าทาง
3. การเรียนรู้พฤติกรรมกรรมการทำความผิด เกิดขึ้นในกลุ่มที่มีความใกล้ชิดเป็นการส่วนตัวกันมากกว่าสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ
4. การเรียนรู้การทำความผิด รวมถึงการเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรม แรงจูงใจ การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง

5. ทิศทางแรงใจและแรงผลักดันแสดงออกมาในรูปของความเชื่อถือ หรือไม่เชื่อถือต่อบัญญัติกฎหมาย ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม

6. พฤติกรรมหรือวิธีการกระทำความคิดเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมโดยทั่วไป เนื่องจากพฤติกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา แต่ไม่ใช่ว่าเมื่อทุกคนมีความต้องการเหมือนกันจะต้องมีพฤติกรรมอย่างเดียวกัน ผู้กระทำความคิดส่วนมากกระทำความคิดด้วยการเรียนรู้

7. การคบหาสมาคมที่แตกต่างกันอาจผันแปรไปตามความถี่ ความรุนแรง หมายถึงผู้กระทำความคิดมีความสัมพันธ์กับคนที่ทำผิดหรืออาชญากรรมเพียงใด บ่อย ๆ เพียงใด และอยู่ด้วยกันนานแค่ไหน คนนั้นก็กระทำความคิดมากเพียงนั้น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์เป็นเหตุเป็นผลโดยตรง ในด้านความรุนแรงหมายถึงแหล่งที่เป็นแบบของการกระทำความคิดเป็นที่ยกย่องมากน้อยเพียงใด ถ้าเป็นที่นิยมในแบบแผนการกระทำความคิดมาก โอกาสที่ผู้นั้นจะยอมรับและปฏิบัติตามก็ง่าย

8. การเรียนรู้การกระทำความคิดสัมพันธ์กับแบบแผนการกระทำผิด และแบบแผนที่ต่อต้านการกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้รู้อย่างอื่น ๆ

9. พฤติกรรมการกระทำผิดเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมโดยทั่วไป แต่พฤติกรรมการกระทำผิดไม่สามารถอธิบายได้จากความต้องการหรือค่านิยมโดยทั่วไปเพราะพฤติกรรมปกติก็แสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมเดียวกัน

จากแนวคิดของ Sutherland กล่าวว่าได้ว่าพฤติกรรมการกระทำผิดนั้นเกิดจากการเรียนรู้ของบุคคล จากบุคคลใกล้ชิดรวมทั้งความช่วงเวลาที่ติดต่อสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด โดย Sutherland มุ่งเน้นไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อน รวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน ที่น่าสนใจคือก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่จะกระทำผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนที่กระทำผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะและกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำผิด ในที่สุดก็จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพที่เห็นว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องธรรมดา และ Sutherland ได้อธิบายถึงเด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดว่าจะเสพยาตามเพื่อนที่ใช้ยาเสพติด เนื่องจากการเสพยาเสพติดจะต้องมีการชักชวน ให้ทักษะ วิธีเสพ เด็กและเยาวชนผู้เสพก็จะเก็บเอาความหมายต่าง ๆ ค่านิยมที่นำไปสู่การเสพยาเสพติดจากเพื่อน ถ้าเพื่อน

สนิทใช้ยาเสพติดมากขึ้น เด็กและเยาวชนก็มีแนวโน้มที่จะใช้ยาเสพติดมากขึ้นด้วย ปัญหาเสพติดในหมู่เด็กและเยาวชนเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ได้รับอิทธิพลมาจากการคบเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญมากถ้าเด็กคบเพื่อนที่ประพฤติไม่ดีก็จะถูกชักจูงให้ประพฤติผิดได้ง่าย โดยเฉพาะถ้าความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่แน่นพอ พ่อแม่ไม่เข้าใจลูก ไม่ให้ความรักความอบอุ่น และสร้างบุคลิกภาพที่ตีโพ เด็กจะหันไปหาเพื่อน ถ้าเพื่อนที่คบหาสมาคมเป็นประจำและใกล้ชิดติดยาเสพติด เด็กและเยาวชนก็จะรับเอาการเสพติดได้เร็วและรุนแรงด้วยความถี่และปริมาณ

ทฤษฎีวิวัฒนาการของชนชั้นต่ำ

ทัศนคติและค่านิยมของเด็กที่มีแนวโน้มต่อการกระทำผิด Miller (1973 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 113-114) ได้อธิบายถึงสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นที่มาจากชนชั้นล่างโดยเฉพาะคนชนชั้นล่างจะมีวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กในชุมชนนั้น ๆ วัฒนธรรมของชนชั้นล่างจะแตกต่างจากวัฒนธรรมหลักในสังคมวิถีชีวิตของคนในชนชั้นล่างจะมีค่านิยม ดังนี้

1. การขอขบหาเรื่อง (Trouble) การขอเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมาย คนกลุ่มนี้เห็นว่าในบางสถานการณ์การละเมิดกฎหมาย จะเป็นการนำมาซึ่งเกียรติยศ และมีความเชื่อว่าจะกระทำตามกฎหมายหรือละเมิดกฎหมาย ขอบวางอำนาจและเบียดเบียนคนอื่น

2. ความแกร่ง (Toughness) มีความเชื่อในความแข็งแกร่ง ความกล้า ในการแสดงออก ชอบการแข่งขันต่อสู้ คนชนชั้นล่างจะยกย่องใน “ความเป็นลูกผู้ชาย” ฉะนั้นใครก็ตามที่มีบุคลิกภาพเป็นพวกรักร่วมเพศมักจะถูกทำร้ายอย่างรุนแรงในชุมชนชั้นล่าง

3. ความฉลาด (Smartness) คนที่มีความสามารถในการได้ซึ่งวัตถุต่าง ๆ หรือสถานภาพอย่างใดโดยใช้สติปัญญา และใช้กำลังน้อยที่สุดจะได้รับการยอมรับ เช่น การชนะในการเล่นการพนัน จะเป็นการแสดงออกชัดเจนว่าตนมีไหวพริบ ความฉลาดแม่นยำในการเล่น

4. ความตื่นเต้น (Excitement) คนในชุมชนชั้นล่างมักชอบเรื่องตื่นเต้น ส่วนมากจะแสดงออกมาในทางการดื่ม และการเล่นการพนันประเภทต่าง ๆ เช่น เล่นไพ่ เล่นหวย เล่นม้า รวมถึงการหาความสนุกทางเพศ เขาเห็นว่าความตื่นเต้นทำให้มีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

5. ความเชื่อในโชคชะตา (Fate) คนชั้นล่างมักรู้สึกว่าคุณไม่สามารถกำหนดความเป็นไปในชีวิตของตนเองได้ คิดและสรุปสั้น ๆ เอาว่าทุก ๆ อย่างถูกกำหนดโดยดวงชะตา จึงไม่คิดกระตือรือร้นทำการใดให้ตัวเองดีขึ้น

6. การปกครองตนเอง (Autonomy) คนในชนชั้นล่างจะแสดงออกถึงการต่อต้านไม่ยอมรับการควบคุมจากภายนอก โดยมองว่าผู้มีอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ มีความไม่ยุติธรรมต่อพวกตน คนกลุ่มนี้จะเข้าร่วมกลุ่มกันและคิดกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกัน ทำให้มีความรักพวกในแก๊งค์เดียวกัน

ทฤษฎีนี้ได้ให้ความสำคัญกับทัศนคติและค่านิยมของคนที่กระทำผิด โดยเน้นไปที่คนชั้นล่างที่สร้างวัฒนธรรมย่อยของตนเองขึ้นมา มีค่านิยมอยู่ในกลุ่มที่คบหาสมาคมกันอยู่ ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีของ Miller มาใช้ในการกำหนดตัวแปรทัศนคติต่อการเสพยาบ้า

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้เรียบเรียงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามปีพ.ศ. ที่ได้มีการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

วารุณี (2531) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “สาเหตุการติดยาเสพติดในวัยรุ่น: ศึกษาเฉพาะกรณีเชียงใหม่ โดยทำการสำรวจสถานบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ทั้งของรัฐบาลและเอกชนในตัวเมืองเชียงใหม่ จำนวน 100 คน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ติดยาเสพติดจะรู้สึกว่าบิดาเป็นคนคู่ เข้มงวด ส่วนกลุ่มที่ไม่ติดยา รู้สึกว่าบิดาเป็นคนมีเหตุมีผลมาก ในส่วนความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดานั้น พบว่าในหมู่ผู้ไม่ติดยาเสพติดบิดามารดาทะเลาะกันและด่ากันทุกวัน หรือบ่อย ๆ ในกรณีบิดามารดาบดบังพบได้ในกลุ่มผู้ติดยา แต่ไม่พบในกลุ่มผู้ไม่ติดยาเลย เพื่อนมีอิทธิพลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น พบว่า เพื่อนที่ติดยาเสพติดของกลุ่มที่ใช้สารเสพติดจะเคยเสพยาเสพติดต่อหน้ากลุ่มตัวอย่างในสัดส่วนที่สูงมากคือเคยเสพร้อยละ 95.5 โดยชักชวนให้กลุ่มตัวอย่างเสพลิงเสพติดด้วยร้อยละ 86.8 แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีเพื่อนที่ติดยาเสพติดเพื่อนคนนั้นจะชักชวนและเสพยาเสพติดเหล่านั้นต่อหน้าเพื่อนคนอื่น ๆ ดังนั้นโอกาสที่เพื่อนซึ่งอยู่ในกลุ่มเดียวกันจะลองและติดยาเสพติดในที่สุด โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นที่เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบุคคล

ประทีป (2538) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนด้านยาเสพติดให้โทษในเขตอำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ” ทำการศึกษาโดยสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้านยาเสพติดที่ถูกจับกุมดำเนินคดี ในเขตอำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 87 ราย

ผลการวิจัยพบว่า การกระทำความผิดด้านยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนไม่ได้มีสาเหตุจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง แต่มีหลายปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด เช่น ครอบครัวในเรื่องการเลี้ยงดู การอยู่อาศัย ด้านสังคมและสภาพแวดล้อมในเรื่องที่อยู่อาศัยในชุมชน ส่วนด้านการศึกษาและด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดน้อยหรือไม่มี ความสัมพันธ์กันเลย

นวลจันทร์ (2540ข) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การระบาดของยาเสพติดให้โทษในหมู่เด็กและเยาวชน” โดยศึกษาจากเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 800 ราย ซึ่งได้รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ผลการวิจัยพบว่าอายุของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ติดยาเสพติดคืออายุ 14-18 ปี มีมากถึงร้อยละ 92.4 บิดามารดาส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 41- 50 ปี ประกอบอาชีพทำนา มีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 4,000 บาท เด็กอยู่กับบิดามารดาร้อยละ 47.5 สอดคล้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัวในระดับปานกลางร้อยละ 65.3 และเมื่อพิจารณาการได้มาพบว่าได้มาด้วยการซื้อร้อยละ 81.1 และความยากง่ายในการซื้อพบว่าเด็กมีความสามารถในการซื้อร้อยละ 49.7 เด็กและเยาวชนเคยพบเห็นคนที่อยู่ในชุมชนที่ตนอยู่อาศัยเสพยาเสพติดและสารระเหยร้อยละ 81.6 สถานที่ซื้อยาเสพติดพบว่าเด็กจะซื้อยาเสพติดจากสถานที่พักอาศัยร้อยละ 44.7 ลักษณะของเยาวชนกลุ่มนี้จะชอบคบค้าสมาคมกับเพื่อนมาก มีความคิดคะนองอยากรู้ อยากลอง ชอบความแปลกใหม่คิดว่าควรเสพยาเพื่อทดลองด้วยตัวเอง ที่สำคัญไม่ชอบอยู่ในระเบียบวินัยเพื่อนจึงมีอิทธิพลมากกว่าบิดามารดา เพื่อนเป็นผู้ชักชวนให้เสพยาร้อยละ 44.0 การศึกษาของเยาวชน และของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติด คือ บุหรี่ เฮโรอีน สารระเหย และยาบ้า ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาสารระเหย แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า การเสพยาเฮโรอีน และการสูบบุหรี่ของเยาวชน ย่านที่พักอาศัยและความประพฤติดของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ การเสพยาสารระเหย และการเสพยาเฮโรอีนแต่ย่านที่พักอาศัยและสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาบ้า

การวิจัยข้างต้นดังกล่าวเป็นการศึกษาวิจัยกับเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นวัยรุ่นอายุระหว่าง 18-25 ปี

ธราดล (2540) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทอง” โดยทำการศึกษาจากประชากร คือเยาวชนเพศหญิงที่ถูกจับกุมตัวได้ในเขตจังหวัดอ่างทอง ซึ่งกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในขณะอายุ 12 - 20 ปี และถูกศาลพิพากษาให้คุมความประพฤติไว้ โดยต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติจังหวัดอ่างทอง จำนวน 60 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลให้วัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทองส่วนใหญ่เสพยาและติดยาเสพติด คือ การคบเพื่อน ความต้องการมีประสิทธิภาพในการทำงาน การขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด และสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่จะเริ่มเสพยาเสพติดเมื่ออายุระหว่าง 13 - 15 ปี โดยมีเพื่อนเป็นผู้ชักชวนให้เสพยา และสิ่งเสพติดที่เสพมากที่สุดคือสุรา และยาบ้า

ทิพาพรรณ (2540) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การติดยาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง” ได้ทำการศึกษาจากประชากร คือผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางที่ต้องขังในข้อหาเสพยา ครอบครอง เสพและครอบครอง ซึ่งเป็นผู้ติดยาเสพติด จำนวน 327 คน และผู้ต้องขังในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด จำนวน 100 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า อาชีพ รายได้ของผู้เสพยาเสพติดมีผลทำให้ความถี่ของการเสพยาเสพติดต่างกัน ส่วนอายุ การศึกษา เขตที่อยู่อาศัย ภาวะทางจิตใจ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของผู้เสพยาเสพติดไม่มีผลทำให้ความถี่ของการเสพยาเสพติดต่างกัน ส่วนผู้จำหน่ายยาเสพติด การศึกษา อาชีพ มีผลทำให้ผู้จำหน่ายยาเสพติดกระทำความผิดต่างกัน ส่วนอายุ รายได้ไม่มีผลทำให้ผู้จำหน่ายยาเสพติดกระทำผิดต่างกัน

อุษา (2542) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การกระทำผิดคดียาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) โดยทำการศึกษาจากประชากร คือ เด็กและเยาวชนหญิง ที่กระทำความผิดคดียาเสพติดทั้งหมดที่อยู่ในสถานฝึกและอบรมเด็ก

และเยาวชนหญิง (บ้านปราณี) จำนวน 170 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า การมีโอกาสไปเที่ยวด้วยกันทั้งครอบครัว การพบปะติดต่อกับกลุ่มเพื่อน การถูกจับกุมของกลุ่มเพื่อน และข้อหาที่ถูกจับกุมของเพื่อน มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง ในขณะที่การศึกษาของบิดามารดา การศึกษาของเด็กและเยาวชนหญิง สิ่งแวดล้อมของที่พักอาศัย การอบรมสั่งสอนของบิดามารดา การชอบใช้ยาเสพติดของเพื่อน ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวและการคบเพื่อนส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติด

เพชรภรณ์ (2543) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคดียาบ้าในชายวัยทำงาน: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง โดยทำการศึกษาจากผู้ต้องขังที่กระทำผิดในฐานเสพยาและจำหน่ายยาบ้าในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง จำนวน 314 ราย

ผลการวิจัยพบว่าข้อมูลทั่วไปผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี และมีสถานภาพสมรสโสดร้อยละ 51.0 ส่วนใหญ่พักอาศัยกับบิดามารดาร้อยละ 37.3 ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความเข้าใจกันดีร้อยละ 90.1 มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษร้อยละ 93.0 และไม่พบว่าผู้กระทำความผิดที่มีรายได้ เหตุผลในการจำหน่ายยาบ้า รายจ่ายต่อเดือน การคบเพื่อน ประสบการณ์ในวัยเด็ก สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิด ยาบ้าที่แตกต่างกันจะกระทำความผิดคดียาบ้าต่างกัน แต่พบว่าสถานภาพสมรส และชุมชนที่พักอาศัยที่แตกต่างกัน กระทำความผิดคดียาบ้าต่างกัน

ทรงพล (2543) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา” โดยทำการศึกษาจากประชากรคือ ผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา ซึ่งทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ในข้อหาเสพ ครอบครอง และจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ซึ่งเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ จำนวน 400 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ผลต่อความรุนแรงในการติดยาเสพติดของผู้ต้องขังคือระดับการศึกษา ลักษณะงานที่ทำ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบเพื่อน และสภาพแวดล้อมของที่

พักอาศัย ผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะเริ่มเสพยาเสพติดเมื่อมีอายุระหว่าง 16-20 ปี โดยเหตุผลว่าอยากทดลอง และยาเสพติดที่เสพมากที่สุดคือยาบ้า

อดิพันธ์ (2544) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเสพยาบ้าของเยาวชนชุมชนแออัดคลองเตย กรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานีตำรวจท่าเรือ กองบัญชา การตำรวจน้ำ” โดยทำการศึกษาจากประชากรคือเยาวชนชุมชนแออัดคลองเตย ที่เคยเสพยาบ้า และอยู่ในความรับผิดชอบของสถานีตำรวจท่าเรือกองบัญชาการตำรวจน้ำ จำนวน 246 ราย ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 77 เพศชาย ร้อยละ 45.5 อายุ 18 ปี ร้อยละ 41.5 การศึกษาของเยาวชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ลักษณะที่พักอาศัยเป็นแบบบ้านแออัด ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า มากกว่าร้อยละ 50 บรรยากาศของบ้านและความประพฤติดของเยาวชนไม่ดี ร้อยละ 50 สาเหตุการเสพยาบ้าครั้งแรกเพราะอยากลอง วิธีการเสพยาบ้าโดยวิธีการสูบ ความถี่ในการเสพคือเสพทุกวันหรือเกือบทุกวัน ปริมาณการเสพต่อครั้งหนึ่งมีคืบขึ้นไป การทดสอบสมมติฐาน ลักษณะที่พักอาศัย บรรยากาศของบ้าน ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้าและความประพฤติดของเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ส่วนเพศ อายุ การศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า

เมธพงษ์ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์ต่อการเสพแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ของนักศึกษาเพศชายในเขตอำเภอเมืองสระบุรี” โดยทำการศึกษาจากประชากรคือนักศึกษาเพศชายในเขตอำเภอเมืองสระบุรี ซึ่งเป็นผู้ติดยาเสพติด จำนวน 206 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาวิชาชีพเพศชายในเขตอำเภอเมืองสระบุรีมีระดับการเสพต่ำ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับการเสพแอมเฟตามีน (ยาบ้า) คือ จำนวนเงินที่ใช้ในการมาเรียนหนังสือ ส่วนสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย ความผูกพันกับบิดามารดา ความผูกพันกับเพื่อนที่เสพแอมเฟตามีน (ยาบ้า) และความผูกพันกับสถาบันการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการเสพแอมเฟตามีน

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วพบว่า มีปัจจัยหลายประการที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าในวัยรุ่นชาย ไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังของตนเอง ธรรมชาติของวัยรุ่น สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย ประกอบกับปัจจัยทางครอบครัวและสังคม ที่มีผลต่อการเสพยาบ้าในวัยรุ่น ดังนั้นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาโดยกำหนดตัวแปรดังนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

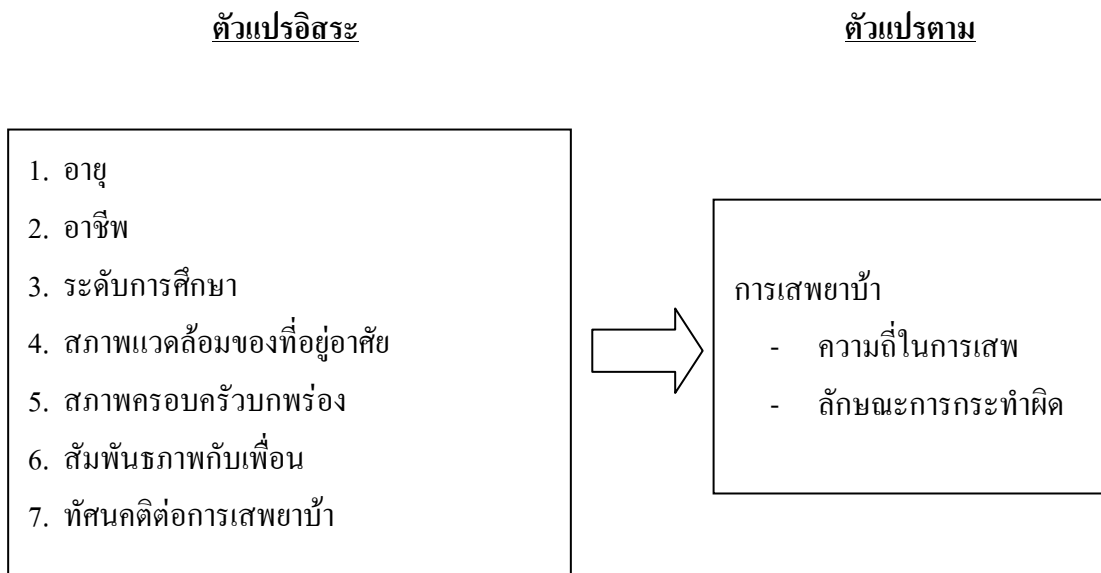
ตัวแปรอิสระ

1. อายุ
2. อาชีพ
3. ระดับการศึกษา
4. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย
5. สภาพครอบครัวบกพร่อง
6. สัมพันธภาพกับเพื่อน
7. ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า

ตัวแปรตาม

การเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. อายุมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด
2. อาชีพมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด
3. ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด
4. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

5. สภาพครอบครัวบกพร่องมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด
6. สัมพันธภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด
7. ทศนคติต่อการเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ที่กระทำผิดในคดียาบ้า ซึ่งมีเฉพาะผู้ต้องขังชายที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี จำนวน 1,750 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 25 ก.ย. 2548)

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1 การคำนวณขนาดตัวอย่างที่เหมาะสม สำหรับใช้ในการวิจัย โดยใช้หลักการคำนวณของ Yamane's ดังนี้ (วัลลภ, 2545: 50)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดย e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (ในการศึกษานี้กำหนดให้ = .05)

N = ขนาดของประชากร

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

$$\text{แทนค่า } n = \frac{1,750}{1 + 1,750 (0.05^2)} = 325 \text{ คน}$$

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้การเลือกสุ่มจากทะเบียนคุมผู้ต้องขัง

การสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนของการดำเนินงาน

1. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ โดยการศึกษาทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาเสพติด ตลอดจนข้อคิดจากตำรา วารสาร ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์และข้อเสนอต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาทำความเข้าใจในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

3. สร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย และนำแบบสอบถามไปปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ

1. ท่านอาจารย์ศักดิ์ชัย ทศนชัยกุล ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว

2. ท่านอาจารย์กิตติ แก้วทับทิม อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวงปทุมวัน

3. ท่านกิตติ ลิ้มชัยกิจ ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี

และคณะกรรมการประจำตัวนิติศาสตร์ของผู้วิจัยเพื่อตรวจและแก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์ และครอบคลุมเนื้อหา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาทฤษฎี แนวคิดต่าง ๆ ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และของบิดามารดา

ตอนที่ 2 สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

ตอนที่ 3 สภาพครอบครัววัยพร้อม

ตอนที่ 4 สัมพันธภาพกับเพื่อน

ตอนที่ 5 ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า

ตอนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า

การวัดตัวแปร

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และของบิดามารดา เป็นแบบตรวจรายการ (Check List) และให้เติมข้อความเกี่ยวกับอายุ อาชีพ และระดับการศึกษา ของผู้ตอบแบบสอบถาม และของบิดามารดา สถานภาพสมรส รายได้เฉลี่ย รวมจำนวน 9 ข้อ

2. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย คือ การอยู่ในสภาพหรืออาณาบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ต้องขัง ก่อนเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ซึ่งแบ่งเป็น สภาพแวดล้อมดี และสภาพแวดล้อมไม่ดี โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{1 - 0}{2} = \frac{1}{2} \\ &= 0.5 \end{aligned}$$

ดังนั้นสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 0.50 สภาพแวดล้อมไม่ดี

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.00 สภาพแวดล้อมดี

3. สภาพภาพครอบครัวบกพร่อง วัดจากบรรยากาศและความสัมพันธ์โดยทั่วไปในครอบครัว พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตร การอบรมเลี้ยงดู การทำกิจกรรมร่วมกัน โดยวัดจากความคิดเห็นในระดับต่าง ๆ คือ มาก ปานกลาง น้อย

คำถามเชิงบวก ข้อ 25 - 30

ตอบมาก	1	คะแนน
ตอบปานกลาง	2	คะแนน
ตอบน้อย	3	คะแนน

คำถามเชิงลบ ข้อ 31 - 39

ตอบมาก	3	คะแนน
ตอบปานกลาง	2	คะแนน
ตอบน้อย	1	คะแนน

และวัดแบบประเมินค่าความคิดเห็นมาเป็นระดับสภาพครอบครัวบกพร่อง โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{3 - 1}{3} = \frac{2}{3} \\ &= 0.66 \end{aligned}$$

ดังนั้นสภาพครอบครัวบกพร่อง จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.66 สภาพครอบครัวบกพร่องน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.67 – 2.33 สภาพครอบครัวบกพร่องปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.34 – 3.00 สภาพครอบครัวบกพร่องมาก

4. สัมพันธภาพกับเพื่อน วัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และวัดเป็นสัมพันธภาพระดับมาก ปานกลาง น้อย โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) และช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้นเช่นเดียวกับสภาพครอบครัวบกพร่อง

ดังนั้นสัมพันธภาพกับเพื่อน จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.66 มีสัมพันธภาพกับเพื่อนระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.67 – 2.33 มีสัมพันธภาพกับเพื่อนระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.34 – 3.00 มีสัมพันธภาพกับเพื่อนระดับมาก

5. ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้าเป็นลักษณะการตรวจรายการตามทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย ซึ่งได้กำหนดวิธีการให้คะแนนในแต่ละข้อไว้ดังนี้

คำถามเชิงบวก ข้อ 52 - 59

ตอบเห็นด้วย 1 คะแนน

ตอบไม่เห็นด้วย 0 คะแนน

คำถามเชิงลบ ข้อ 60 - 66

ตอบเห็นด้วย 0 คะแนน

ตอบไม่เห็นด้วย 1 คะแนน

และพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) และช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้นเช่นเดียวกันกับสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

ระดับทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 0.50 ทักษะคิดระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.00 ทักษะคิดระดับมาก

ทัศนคติระดับมาก หมายถึง การเห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องไม่เสียหาย เห็นด้วยกับการเสพ และชอบที่จะเสพยาบ้า

ทัศนคติระดับน้อย หมายถึง การเห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องเสียหาย รู้ถึงโทษภัยครายที่เกิดจากยาบ้า

6. ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า วัดจากความถี่ในการเสพยาบ้า และลักษณะการกระทำผิด ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความถี่ในการเสพยาบ้าออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่

1. เสพทุกวัน
2. เสพ 4-6 วันต่อสัปดาห์
3. เสพ 1-3 วันต่อสัปดาห์

และแบ่งลักษณะการกระทำผิดออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. เสพ
2. เสพและครอบครอง
3. เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย

การทดสอบเครื่องมือ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้นำไปทดสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ดังนี้

เมื่อผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามแล้ว ในการหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาผู้วิจัยได้นำไปปรึกษากับประธานกรรมการ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้มีความเที่ยงตรงขึ้น แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบ (Try – Out) กับกลุ่มตัวอย่างในทันตสถานวิทยุหนุ่มพระนครศรีอยุธยา จำนวน 45 ตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบว่าแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมานั้นมีเนื้อหาสมบูรณ์ และคำถามที่ใช้ผู้ตอบเข้าใจหรือไม่เพียงใด สมควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร เพื่อความสมบูรณ์ก่อนนำไปเก็บข้อมูล หลังจากนั้นได้นำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) แบบ

ครอนบาค อัลฟา (Cronbach' s Alpha) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.76 ซึ่งเป็นค่าสูง แสดงว่าเป็นแบบสอบถามที่มีความเชื่อถือได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร ซึ่งเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิด คดียาบ้าในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำหนังสือของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ออกให้เพื่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ในการขอเข้าเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงเข้าไปดำเนินการตามขั้นตอนของการสุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบข้อมูล ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อดูความสมบูรณ์ให้ครบทุกด้าน เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป
2. การนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้พรรณนาเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) ซึ่งใช้อธิบายลักษณะของข้อมูลทั้งหมด และเป็นการหาตัวแทนของกลุ่ม เพื่อทราบว่าค่าเฉลี่ยเป็นตัวแทนของกลุ่มใด

3. ค่า Chi – Square เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของวัยรุ่นชาย

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง เรื่อง ทักษะคิดของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing)

การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ร้อยละ 52.9 มีอายุระหว่าง 24-25 ปี ร้อยละ 47.4 ก่อนต้องโทษ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 42.5 การศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 76.9 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 53.5 มีรายได้ต่ำกว่า 3,750 บาท ร้อยละ 64.0 การศึกษาของบิดาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 71.7 การศึกษาของมารดา ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 35.4 บิดาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 36.0 มารดาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=325)	ร้อยละ
1. อายุ		
18-19 ปี	27	8.3
20-21 ปี	43	13.2
22-23 ปี	83	25.6
24-25 ปี	172	52.9
2. อาชีพก่อนต้องโทษ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	81	24.9
นักเรียน/นักศึกษา	28	8.6
พนักงานบริษัท	22	6.8
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4	1.2
รับจ้างทั่วไป	154	47.4
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	26	8.0
เกษตรกรรวม	10	3.1
3. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษา	138	42.5
มัธยมศึกษาตอนต้น	122	37.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	51	15.7
อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	11	3.4
ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2	0.6
อื่น ๆ (สถาบันฝึกอาชีพ)	1	0.3
4. สถานภาพสมรส		
โสด	250	76.9
สมรส/อยู่กินฉันสามีภรรยา	56	17.3
หย่าร้าง/เลิกร้าง	16	4.9
คู่สมรสตาย	3	0.9

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=325)	ร้อยละ
5. รายได้เฉลี่ยก่อนต้องโทษต่อเดือน		
ต่ำกว่า 3,750 บาท	174	53.5
3,751 - 7,500 บาท	122	37.5
7,501 - 11,250 บาท	22	6.8
11,251 - 15,000 บาท	7	2.2
6. การศึกษาของบิดา		
ประถมศึกษา	208	64.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	49	15.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	35	10.8
อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	14	4.3
ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	12	3.7
อื่น ๆ (ไม่ทราบ)	7	2.1
7. การศึกษาของมารดา		
ประถมศึกษา	233	71.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	46	14.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	20	6.1
อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	9	2.8
ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	7	2.2
อื่น ๆ (ไม่ทราบ)	10	3.1
8. อาชีพของบิดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	21	6.5
พนักงานบริษัท	24	7.4
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	32	9.8
รับจ้างทั่วไป	115	35.4
เกษตรกรกรรม	53	16.3
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	80	24.6

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=325)	ร้อยละ
9. อาชีพของมารดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	31	9.5
พนักงานบริษัท	14	4.3
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	5	1.5
รับจ้างทั่วไป	117	36.0
เกษตรกรรวม	52	16.0
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	106	32.6

สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

โดยภาพรวมเป็นสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยที่ดีในระดับต่ำ ($\bar{x} = 0.54$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ร้อยละ 63.7 พักอาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัด ร้อยละ 49.8 พักอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า ร้อยละ 26.2 เคยเห็นคนในชุมชนเสพยาบ้า ร้อยละ 64.6 คนในชุมชนชักชวนให้เสพยาบ้า ร้อยละ 65.5 ในชุมชนมีการทะเลาะเบาะแว้งอันเกี่ยวกับยาบ้า ร้อยละ 71.7 ในชุมชนมีการทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากยาบ้า ร้อยละ 71.7 มีการแย่งชิงทรัพย์สินกันภายในชุมชนเพื่อนำไปซื้อขายยาบ้า ร้อยละ 57.5 เห็นคนในชุมชนเสพยาบ้าแล้วทำให้มีความต้องการที่จะเสพยาบ้า ร้อยละ 64.0 คนในชุมชนเห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องปกติ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	ใช่	ไม่ใช่	\bar{x}	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
10. ท่านพักอาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัด	207 (63.7)	118 (36.3)	0.36	ไม่ดี
11. ท่านพักอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า	162 (49.8)	163 (50.2)	0.50	ไม่ดี
12. ท่านเคยเห็นคนในชุมชนเสพยาบ้า	85 (26.2)	240 (73.8)	0.74	ดี
13. คนในชุมชนของท่านชักชวนให้ท่านเสพยาบ้า	210 (64.6)	115 (35.4)	0.35	ไม่ดี
14. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีการทะเลาะเบาะแว้งกันเกี่ยวกับยาบ้า	213 (65.5)	112 (34.5)	0.34	ไม่ดี
15. ในชุมชนมีการทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากยาบ้า	233 (71.7)	92 (28.3)	0.28	ไม่ดี
16. ในชุมชนมีการแย่งชิงทรัพย์สินเพื่อนำไปซื้อขายยาบ้า	233 (71.7)	92 (28.3)	0.28	ไม่ดี
17. การเห็นคนในชุมชนเสพยาบ้าทำให้ท่านมีความต้องการที่จะเสพ	187 (57.5)	138 (42.5)	0.42	ไม่ดี
18. คนในชุมชนเห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องปกติ	208 (64.0)	117 (36.0)	0.36	ไม่ดี
19. ท่านเคยเห็นคนนอกชุมชนมาถามซื้อขายยาบ้า	67 (20.6)	258 (79.4)	0.79	ดี
20. ท่านเคยเห็นคนนอกชุมชนเข้ามาเสพยาบ้า	89 (27.4)	236 (72.6)	0.73	ดี

ตารางที่ 3 (ต่อ)

สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	ใช่	ไม่ใช่	\bar{x}	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
21. ท่านรู้ว่ามีสายผู้ค้ายาบ้ารายย่อยอยู่ในชุมชน	113 (34.8)	212 (65.2)	0.65	ดี
22. ท่านรู้ว่ามีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในชุมชน	77 (23.7)	248 (76.3)	0.76	ดี
23. ท่านเคยเห็นตำรวจเข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาบ้า	64 (19.7)	261 (80.3)	0.80	ดี
24. ท่านเคยเห็นตำรวจเข้าไปสืบถามการค้ายาบ้า	88 (27.1)	237 (72.9)	0.73	ดี
รวม			0.54	ดี

สภาพครอบครัวบกพร่อง

สภาพครอบครัวบกพร่องในภาพรวมเป็นสภาพครอบครัวที่บกพร่องน้อย ($\bar{x} = 1.60$) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าร้อยละ 51.7 เมื่อมีปัญหาส่วนตัวบิดา/ผู้ปกครอง ให้ความเวลาในปรึกษา ระดับปานกลาง ร้อยละ 48.6 เมื่อมีปัญหาส่วนตัวมารดา/ผู้ปกครอง ให้ความเวลาในการปรึกษาระดับปานกลาง ร้อยละ 40.9 สมาชิกในครอบครัวทำกิจกรรมร่วมกันระดับปานกลาง ร้อยละ 37.5 สมาชิกในครอบครัวมีโอกาสได้ทานข้าวร่วมกันระดับปานกลาง ร้อยละ 48.9 สามารถขอเงินบิดาได้ระดับปานกลาง ร้อยละ 41.2 เมื่อทำผิดบิดามารดา/ผู้ปกครองจะเปิดโอกาสให้ท่านอธิบายเหตุผลก่อนลงโทษระดับปานกลาง ร้อยละ 80.9 บิดามารดา/ผู้ปกครองมีพฤติกรรมยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดระดับน้อย ร้อยละ 58.5 เมื่อทำผิดบิดามารดา/ผู้ปกครองจะตำหนิโดยไม่ีเหตุผลระดับน้อย ร้อยละ 66.8 เมื่อทำผิดบิดามารดา/ผู้ปกครองจะลงโทษโดยไม่ีเหตุผลระดับน้อย ร้อยละ 76.6 เมื่อทำผิดบิดามารดา/ผู้ปกครองลงโทษโดยไล่ออกจากบ้านระดับน้อย ร้อยละ 63.7 พี่น้องทะเลาะกันระดับน้อย ร้อยละ 56 ครอบครัวมีหนี้สินระดับน้อย ร้อยละ 75.5 บิดามารดา/

ผู้ปกครองทะเลาะกันโดยใช้กำลังทำร้ายกันระดับน้อย ร้อยละ 85.8 บิดามารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันถึงขนาดมีการใช้อาวุธระดับน้อย ร้อยละ 73.2 บิดามารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันถึงขนาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งออกจากบ้านระดับน้อย ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงสภาพครอบครัวบกพร่อง

สภาพครอบครัวบกพร่อง	ระดับ			— X	ระดับ
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		
25. เมื่อมีปัญหาส่วนตัวบิดา/ผู้ปกครอง ให้เวลาในการปรึกษา	98 (30.2)	168 (51.7)	59 (18.1)	1.88	ปาน กลาง
26. เมื่อมีปัญหาส่วนตัวมารดา/ผู้ปกครอง ให้เวลาในการปรึกษา	76 (23.4)	158 (48.6)	91 (28.0)	2.05	ปาน กลาง
27. สมาชิกในครอบครัว ทำกิจกรรม ร่วมกัน	126 (38.8)	133 (40.9)	66 (20.3)	1.82	ปาน กลาง
28. สมาชิกในครอบครัวท่านมีโอกาสได้ ทานข้าวร่วมกัน	89 (27.4)	122 (37.5)	114 (35.1)	2.08	ปาน กลาง
29. ท่านสามารถขอเงินบิดาได้	78 (24.0)	159 (48.9)	88 (27.1)	2.03	ปาน กลาง
30. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครอง จะเปิดโอกาสให้ท่านอธิบายเหตุผล ก่อนลงโทษ	88 (27.1)	143 (41.2)	103 (31.7)	2.05	ปาน กลาง
*31. บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีพฤติกรรม ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด	21 (6.5)	41 (12.6)	263 (80.9)	1.26	น้อย

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สภาพครอบครัวบกพร่อง	ระดับ			\bar{x}	ระดับ
	มาก	ปานกลาง	น้อย		
*32. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครอง จะตำหนิ ท่านโดยไม่มีเหตุผล	43 (10.5)	101 (31.0)	190 (58.5)	1.52	น้อย
*33. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครอง จะลงโทษท่านโดยไม่มีเหตุผล	19 (5.8)	89 (27.4)	217 (66.8)	1.39	น้อย
*34. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครอง ลงโทษโดยไล่ออกจากบ้าน	14 (4.3)	62 (19.1)	249 (76.6)	1.28	น้อย
*35. พี่น้องทะเลาะเบาะแว้งกัน	20 (6.2)	98 (30.1)	207 (63.7)	1.42	น้อย
*36. ครอบครัวมีหนี้สิน	26 (8.0)	117 (36.0)	182 (56.0)	1.52	น้อย
*37. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกัน โดยใช้กำลังทำร้ายร่างกาย	17 (5.2)	63 (19.4)	245 (75.4)	1.30	น้อย
*38. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกัน ถึงขนาดมีการใช้อาวุธ	11 (3.4)	35 (10.8)	279 (85.8)	1.18	น้อย
*39. บิดา มารดา/ผู้ปกครองเคยทะเลาะ กันถึงขนาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งออกจากบ้าน	24 (7.4)	63 (19.4)	238 (73.2)	1.43	น้อย

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สภาพครอบครัวบกพร่อง	ระดับ			\bar{x}	ระดับ
	มาก	ปานกลาง	น้อย		
รวม				1.60	น้อย

* ข้อความเชิงลบ

สัมพันธภาพกับเพื่อน

โดยภาพรวมสัมพันธภาพกับเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 1.91$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าร้อยละ 62.5 พบปะกับเพื่อนที่ใกล้ชิดระดับมาก ร้อยละ 53.2 สามารถพูดคุยกับเพื่อนได้ทุกเรื่อง ร้อยละ 57.2 เพื่อนที่ใกล้ชิดชักชวนให้เสพยาบ้าระดับน้อย ร้อยละ 51.7 ได้ยาบ้ามาจากเพื่อนระดับน้อย ร้อยละ 36.3 เพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถให้ยืมเงินเพื่อไปซื้อยาบ้าได้ระดับปานกลาง ร้อยละ 38.8 เห็นว่าเมื่อเสพยาบ้าแล้วทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ร้อยละ 28.3 เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติด ร้อยละ 29.5 เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติดต่อหน้า ร้อยละ 36.0 เรียนรู้วิธีเสพยาเสพติดจากเพื่อนระดับปานกลาง ร้อยละ 51.7 เพื่อนที่ใกล้ชิดบอกว่ายาเสพติดสามารถแก้ปัญหาได้ระดับน้อย ร้อยละ 49.8 เมื่อมีปัญหาส่วนตัวเพื่อนจะคอยให้คำปรึกษา ร้อยละ 40.9 เห็นว่าเวลามีปัญหาเพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถแก้ปัญหาได้ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงสัมพันธภาพกับเพื่อน

ข้อความ	ระดับ			\bar{x}	ระดับ
	มาก	ปานกลาง	น้อย		
40. เพื่อนที่ใกล้ชิดพบปะกันเพียงใด	203 (62.5)	106 (32.6)	16 (4.9)	2.58	มาก
41. ท่านสามารถพูดคุยกับเพื่อนที่ใกล้ชิดได้ทุกอย่าง	173 (53.2)	129 (39.7)	23 (7.1)	2.46	มาก
42. เพื่อนที่ใกล้ชิดชักชวนให้ท่านเสพยาบ้า	63 (19.4)	76 (23.4)	186 (57.2)	1.62	น้อย
43. ท่านได้ยาบ้ามาจากเพื่อนที่ใกล้ชิด	76 (23.4)	81 (24.9)	168 (51.7)	1.72	ปานกลาง
44. เพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถให้ท่านยืมเงินเพื่อไปซื้อยาบ้าได้	57 (17.5)	118 (36.3)	150 (46.2)	1.71	ปานกลาง
45. เมื่อท่านเสพยาบ้าจะทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนเพียงใด	54 (16.6)	126 (38.8)	145 (44.6)	1.72	ปานกลาง
46. เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติด	92 (28.3)	137 (42.2)	96 (29.5)	1.99	ปานกลาง
47. เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติดต่อหน้าท่าน	96 (29.5)	126 (38.8)	103 (31.7)	1.98	ปานกลาง
48. ท่านเรียนรู้วิธีเสพยาเสพติดจากเพื่อนเพียงใด	58 (17.8)	117 (36.0)	150 (46.2)	1.72	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับ			\bar{x}	ระดับ
	มาก	ปานกลาง	น้อย		
49. เพื่อนที่ใกล้ชิดบอกว่ายาเสพติดสามารถแก้ไขปัญหาก็ได้เพียงใด	55 (16.9)	102 (31.4)	168 (51.7)	1.65	น้อย
50. เวลาที่มีปัญหาส่วนตัวเพื่อนที่ใกล้ชิดจะคอยให้คำปรึกษาเพียงใด	91 (28.0)	162 (49.8)	72 (22.2)	2.06	ปานกลาง
51. ท่านเห็นว่าเวลาที่มีปัญหาเพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถแก้ไขปัญหาท่านได้	54 (16.6)	133 (40.9)	138 (42.5)	1.74	ปานกลาง
รวม				1.91	ปานกลาง

ทัศนคติต่อการเสพยาบ้า

โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างเห็นด้วยกับการเสพยาบ้า ($\bar{x} = 0.45$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่าร้อยละ 55.1 เห็นด้วยว่าเมื่อเกิดอาการเบื่อหน่าย การเสพยาบ้าทำให้มีความสุขได้ ร้อยละ 53.8 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเป็นความตื่นเต้น ท้าทาย ให้รสชาติชีวิตที่แปลกใหม่ ร้อยละ 60.9 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเป็นการสร้างสัมพันธภาพภายในกลุ่มเพื่อน ร้อยละ 63.4 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ง่ายขึ้น ร้อยละ 71.1 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเป็นระยะ ๆ ทำให้ร่างกายสดชื่นจิตใจสบายตลอดวัน ร้อยละ 60.0 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด ร้อยละ 55.1 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าทำให้อารมณ์ดี ตื่นตัวอยู่เสมอ ร้อยละ 61.8 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าทำให้เป็นผู้ที่กล้าแสดงออก ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงทัศนคติต่อการเสพยาบ้า

ทัศนคติต่อการเสพยาบ้า	เห็นด้วย	ไม่	\bar{x}	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)		
52. เมื่อเกิดอาการเบื่อหน่าย การเสพยาบ้าทำให้มีความสุขได้	179 (55.1)	146 (44.9)	0.55	มาก
53. การเสพยาบ้าเป็นความตื่นเต้น ทำทนายให้รสนชาติชีวิตที่แปลกใหม่	175 (53.8)	150 (46.2)	0.54	มาก
54. การเสพยาบ้าเป็นการสร้างสัมพันธภาพภายในกลุ่มเพื่อน	198 (60.9)	127 (39.1)	0.61	มาก
55. การเสพยาบ้าทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ง่ายขึ้น	206 (63.4)	119 (36.6)	0.63	มาก
56. การเสพยาบ้าเป็นระยะ ๆ ทำให้ร่างกายสดชื่นจิตใจสบายตลอดวัน	231 (71.1)	94 (28.9)	0.71	มาก
57. การเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด	195 (60.0)	130 (40.0)	0.60	มาก
58. การเสพยาบ้าทำให้อารมณ์ดี ตื่นตัวอยู่เสมอ	179 (55.1)	146 (44.9)	0.55	มาก
59. การเสพยาบ้าทำให้เป็นผู้ที่กล้าแสดงออก	201 (61.8)	124 (38.2)	0.62	มาก

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการเสพยาบ้า	เห็นด้วย	ไม่	\bar{x}	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)		
*60. การเสพยาบ้าไปนาน ๆ จะทำให้ร่างกายเกิด โรคภัยไข้เจ็บได้ง่าย	246 (75.7)	79 (24.3)	0.24	น้อย
*61. การเสพยาบ้าไปนาน ๆ จะทำให้ร่างกาย ทรุดโทรม	290 (89.2)	35 (10.8)	0.11	น้อย
*62. ผู้ที่เสพยาบ้ามีอาการคลุ้มคลั่ง	198 (60.9)	127 (39.1)	0.39	น้อย
*63. ขณะเสพยาบ้ากลัวตำรวจมาจับกุม	248 (76.3)	77 (23.7)	0.24	น้อย
*64. ผู้ที่เสพยาบ้าคือผู้ที่หลงผิด	276 (84.9)	49 (15.1)	0.15	น้อย
*65. ผู้ที่เสพยาบ้าจะทำร้ายร่างกายตนเอง	164 (50.5)	161 (49.5)	0.50	น้อย
*66. ผู้ที่เสพยาบ้าจะทำร้ายผู้อื่นได้	192 (59.1)	133 (40.9)	0.41	น้อย
รวม			0.45	น้อย

* ข้อความเชิงลบ

ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า

ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า การได้มาซึ่งยาบ้า ร้อยละ 81.5 ซื้อยาบ้าเอง ร้อยละ 12 เพื่อนซื้อให้ ร้อยละ 6.5 ทำงานให้เป็นการแลกเปลี่ยน วิธีการเสพยาบ้า ร้อยละ 97.9 สูดควัน ร้อยละ 1.5 กิน ร้อยละ 0.6 น็อค ปริมาณการเสพยาบ้า ร้อยละ 5.2 ครั้งละต่ำกว่า ½ เม็ด ร้อยละ 15.7 ครั้งละ ½ - 1 เม็ด ร้อยละ 20.6 ครั้งละมากกว่า 1 เม็ด ร้อยละ 8.7 ครั้งละ 2 เม็ด ร้อยละ 49.8 ครั้งละ 2 เม็ดขึ้นไป ความถี่ในการเสพยาบ้าต่อสัปดาห์ ร้อยละ 75.7 เสพทุกวัน ร้อยละ 9.5 เสพ 4-6 วัน ร้อยละ 14.8 เสพ 1-3 วัน ลักษณะการกระทำผิด ร้อยละ 33.0 เสพอย่างเดียว ร้อยละ 13.5 เสพและครอบครอง ร้อยละ 53.5 เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=325)	ร้อยละ
67. การได้มาซึ่งยาบ้า		
ตัวเอง	265	81.5
เพื่อนซื้อให้	39	12.0
ทำงานให้เป็นการแลกเปลี่ยน	21	6.5
68. วิธีการเสพยาบ้า		
สูดควัน	318	97.9
กิน	5	1.5
น็อค	2	0.6
69. ปริมาณการเสพยาบ้าโดยเฉลี่ยต่อครั้ง		
ต่ำกว่า ½ เม็ด	17	5.2
½ - 1 เม็ด	51	15.7
มากกว่า 1 เม็ด	67	20.6
2 เม็ด	28	8.7
2 เม็ดขึ้นไป	162	49.8

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=325)	ร้อยละ
70. ความถี่ในการเสพยาบ้า		
เสพทุกวัน	246	75.7
4-6 วันต่อสัปดาห์	31	9.5
1-3 วันต่อสัปดาห์	48	14.8
71. ลักษณะการกระทำผิด		
เสพ	107	33.0
เสพและครอบครอง	44	13.5
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	174	53.5

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 อายุมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	อายุ				รวม (n=325)
	18-19 ปี	20-21 ปี	22-23 ปี	24-25 ปี	
ความถี่ในการเสพ					
เสพทุกวัน	17 (63.0)	30 (69.8)	67 (80.8)	132 (76.7)	246 (75.7)
4-6 วัน/สัปดาห์	4 (14.8)	4 (9.3)	8 (9.6)	15 (8.8)	31 (9.5)
1-3 วัน/สัปดาห์	6 (22.2)	9 (20.9)	8 (9.6)	25 (14.5)	48 (14.8)
รวม	27 (8.3)	43 (13.2)	83 (25.6)	172 (52.9)	325 (100)
Chi-Square = 5.598 df = 6 Sig. = 0.47					
ลักษณะการกระทำผิด					
เสพ	13 (48.2)	16 (37.2)	24 (28.9)	54 (31.4)	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	3 (11.1)	6 (14.0)	9 (10.8)	26 (15.1)	44 (13.5)
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	11 (40.7)	21 (48.8)	50 (60.3)	92 (53.5)	174 (53.5)
รวม	27 (8.3)	43 (13.2)	83 (25.6)	172 (52.9)	325 (100)
Chi-Square = 5.252 df = 6 Sig. = 0.512					

จากตารางผลการทดสอบ พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้าและลักษณะการกระผัด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ข้อมูลที่น่าสนใจ ผู้ต้องขังอายุระหว่าง 24-25 ปี เป็นผู้ที่เสพยาบ้ามากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละ 52.9 มีการเสพยาบ้าทุกวันสูงถึงร้อยละ 76.7 มีการเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายสูงถึงร้อยละ 53.5

สมมติฐานที่ 2 อาชีพมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพและลักษณะการกระทำผัด

ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	อาชีพ							รวม
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	
ความถี่ในการเสพ								
เสพทุกวัน	68 (84.0)	22 (78.6)	13 (59.1)	3 (75.0)	112 (72.7)	24 (92.3)	4 (40.0)	246 (75.7)
4-6 วัน/ สัปดาห์	8 (9.9)	3 (10.7)	1 (4.5)	-	17 (11.0)	2 (7.7)	-	31 (9.5)
1-3 วัน/ สัปดาห์	5 (6.1)	3 (10.7)	8 (36.4)	1 (25.0)	25 (16.3)	-	6 (60.0)	48 (14.8)
รวม	81 (24.9)	28 (8.6)	22 (6.8)	4 (1.2)	154 (47.4)	26 (8.0)	10 (3.1)	325 (100)
Chi-Square = 36.299 df = 12 Sig. = 0.000								

ตารางที่ 9 (ต่อ)

การเสพยาบ้า	อาชีพ							รวม
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	
ลักษณะการกระทำผิด								
เสพ	28 (34.6)	18 (28.6)	7 (31.8)	-	51 (33.1)	7 (26.9)	6 (60.0)	107 (33.0)
เสพและ ครอบครอง	9 (11.1)	3 (10.7)	3 (13.6)	3 (75.0)	20 (13.0)	5 (19.2)	1 (10.0)	44 (13.5)
เสพและ ครอบครองเพื่อ จำหน่าย	44 (54.3)	17 (60.7)	12 (54.6)	1 (25.0)	83 (53.9)	14 (53.9)	3 (30.0)	174 (53.5)
รวม	81 (24.9)	28 (8.6)	22 (6.8)	4 (1.2)	154 (47.4)	26 (8.0)	10 (3.1)	325 (100)
Chi-Square = 18.424 df = 12 Sig. = 0.103								

หมายเหตุ: (1) ไม่ได้ประกอบอาชีพ

- (2) นักเรียน/นักศึกษา
- (3) พนักงานบริษัท
- (4) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- (5) รับจ้างทั่วไป
- (6) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
- (7) เกษตรกรรม

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าอาชีพมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ข้อมูลที่น่าสนใจ ผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปมีการเสพยาบ้ามากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละ 47.4 และมีการเสพยาบ้าทุกวันสูงถึงร้อยละ 72.7 มีการเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายสูงถึงร้อยละ 53.9

สมมติฐานที่ 3 ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	ระดับการศึกษา						รวม
	ประถมศึกษ	มัธยมต้น	มัธยมปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	ปริญญาตรี	อื่นๆ	
ความถี่ในการเสพ							
เสพทุกวัน	103 (74.7)	100 (82.0)	34 (66.7)	7 (63.6)	1 (50.0)	1 (100)	246 (75.7)
4-6 วัน/ สัปดาห์	13 (9.4)	11 (9.0)	5 (9.8)	2 (18.2)	-	-	31 (9.5)
1-3 วัน/ สัปดาห์	22 (15.9)	11 (9.0)	12 (23.5)	2 (18.2)	1 (50.0)	-	48 (14.8)
รวม	138 (42.5)	122 (37.5)	51 (15.7)	11 (3.4)	2 (0.6)	1 (0.3)	325 (100)
Chi-Square = 10.283 df = 10 Sig. = 0.416							

ตารางที่ 10 (ต่อ)

การเสพยาบ้า	ระดับการศึกษา						รวม
	ประถมศึกษ	มัธยมต้น	มัธยมปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	ปริญญาตรี	อื่นๆ	
ลักษณะการกระทำผิด							
เสพ	49 (35.5)	39 (32.0)	15 (29.4)	4 (36.4)	-	-	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	16 (11.6)	22 (18.0)	5 (9.8)	-	1 (50.0)	-	44 (13.5)
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	73 (52.9)	61 (50.0)	31 (60.8)	7 (63.6)	1 (50.0)	1 (100)	174 (53.5)
รวม	138 (42.5)	122 (37.5)	51 (15.7)	11 (3.4)	2 (0.6)	1 (0.3)	325 (100)
Chi-Square = 9.265 df = 10 Sig. = 0.507							

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่และลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยผู้มีการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นผู้ที่เสพยาบ้ามากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละ 42.5 และมีการเสพยาบ้าทุกวันสูงถึงร้อยละ 74.7 มีการเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายสูงถึงร้อยละ 52.9

สมมติฐานที่ 4 สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วยความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยกับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	สภาพแวดล้อม ของที่อยู่อาศัย		รวม
	ดี	ไม่ดี	
ความถี่ในการเสพ			
เสพทุกวัน	151 (80.8)	95 (68.8)	246 (75.7)
4-6 วัน/สัปดาห์	18 (9.6)	13 (9.4)	31 (9.5)
1-3 วัน/สัปดาห์	18 (9.6)	30 (21.8)	48 (14.8)
รวม	187 (57.5)	138 (42.5)	325 (100)
Chi-Square = 9.380 df = 2 Sig. = 0.009			
ลักษณะการกระทำผิด			
เสพ	61 (32.6)	46 (33.3)	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	21 (11.2)	23 (16.7)	44 (13.5)
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	105 (56.2)	69 (50.0)	174 (53.5)
รวม	187 (57.5)	138 (42.5)	325 (100)
Chi-Square = 2.307 df = 2 Sig. = 0.316			

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งจากข้อมูลในตารางจะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีจะมีการเสพยาบ้าทุกวัน และมีการเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายมากที่สุด

สมมติฐานที่ 5 สภาพครอบครัวยากมีมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วย ความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวยากกับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	สภาพครอบครัวยาก			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ความถี่ในการเสพ				
เสพทุกวัน	7 (100)	88 (68.2)	151 (79.9)	246 (75.7)
4-6 วัน/สัปดาห์	-	17 (13.2)	14 (7.4)	31 (9.5)
1-3 วัน/สัปดาห์	-	24 (18.6)	24 (12.7)	48 (14.8)
รวม	7 (2.2)	129 (39.7)	189 (58.1)	325 (100)

Chi-Square = 8.166 df = 4 Sig. = 0.086

ลักษณะการกระทำผิด

เสพ	3 (42.9)	54 (41.9)	50 (26.5)	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	-	15 (11.6)	29 (15.3)	44 (13.5)

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การเสพยาบ้า	สภาพครอบครัวบกพร่อง			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	4 (57.1)	60 (46.5)	110 (58.2)	174 (53.5)
รวม	7 (2.2)	129 (39.7)	189 (58.1)	325 (100)

Chi-Square = 9.466 df = 4 Sig. = 0.05

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าสภาพครอบครัวบกพร่องไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ แต่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่สภาพครอบครัวบกพร่องมากจะมีลักษณะการกระทำผิดที่รุนแรงมากคือมีการเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย สำหรับความถี่ในการเสพยาบ้า เมื่อพิจารณาค่านัยสำคัญที่ได้ 0.086 แสดงว่าสภาพครอบครัวบกพร่องกับความถี่ในการเสพยาบ้าเกือบจะมีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานที่ 6 สัมพันธภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วย ความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 13 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพกับเพื่อนกับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	ระดับสัมพันธภาพ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ความถี่ในการเสพ				
เสพทุกวัน	46 (88.5)	123 (75.5)	77 (70.0)	246 (75.7)
4-6 วัน/สัปดาห์	5 (9.6)	21 (12.9)	5 (4.5)	31 (9.5)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

การเสพยาบ้า	ระดับสัมพันธภาพ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1-3 วัน/สัปดาห์	1 (1.9)	19 (11.7)	28 (25.5)	48 (14.8)
รวม	52 (16.0)	163 (50.1)	110 (33.9)	325 (100)
Chi-Square = 21.763 df = 4 Sig. = 0.000				
ลักษณะการกระทำผิด				
เสพ	30 (28.0)	60 (31.8)	30 (28.0)	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	13 (29.5)	26 (59.1)	13 (29.5)	44 (13.5)
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	67 (38.5)	77 (44.3)	67 (38.5)	174 (53.5)
รวม	52 (16.0)	163 (50.1)	110 (33.9)	325 (100)
Chi-Square = 5.840 df = 4 Sig. = 0.211				

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าสัมพันธภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าหากสัมพันธภาพกับเพื่อนที่เสพยาเสพติดมากขึ้นความถี่ในการเสพยาบ้าก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

สมมติฐานที่ 7 ทศนคติต่อการเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ซึ่งประกอบด้วย ความถี่ในการเสพ และลักษณะการกระทำผิด

ตารางที่ 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเสพยาบ้ากับการเสพยาบ้า

การเสพยาบ้า	ระดับทัศนคติต่อการเสพยาบ้า		รวม
	น้อย	มาก	
ความถี่ในการเสพ			
เสพทุกวัน	138 (81.7)	108 (69.2)	246 (75.7)
4-6 วัน/สัปดาห์	17 (10.0)	14 (9.0)	31 (9.5)
1-3 วัน/สัปดาห์	14 (8.3)	34 (21.8)	48 (14.8)
รวม	169 (52.0)	156 (48.0)	325 (100)
Chi-Square = 11.781 df = 2 Sig. = 0.003			
ลักษณะการกระทำผิด			
เสพ	56 (33.1)	51 (32.7)	107 (33.0)
เสพและครอบครอง	16 (9.5)	28 (17.9)	44 (13.5)
เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย	97 (57.4)	77 (49.4)	174 (53.5)
รวม	169 (52.0)	156 (48.0)	325 (100)
Chi-Square = 5.294 df = 2 Sig. = 0.071			

จากตารางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าทัศนคติต่อการเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สำหรับลักษณะการกระทำผิด เมื่อพิจารณาค่านัยสำคัญที่ได้ 0.071 แสดงว่าทัศนคติกับลักษณะความผิดในการเสพยาบ้าเกือบจะมีความสัมพันธ์กัน

ข้อวิจารณ์

จากผลการวิจัย พบว่าอาชีพมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า โดยกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47.7 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 72.2 มีการเสพยาบ้าทุกวัน ทั้งนี้เนื่องจากอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นการทำงานที่ใช้แรงงาน ฉะนั้นยาบ้าจึงมีบทบาทสูงเป็นอย่างยิ่งในการทำงานในกลุ่มที่ใช้แรงงาน ทำให้มีการเสพยาบ้าทุกวันเพื่อกระตุ้นการทำงาน สอดคล้องกับที่โกศล และสถิต (2543: 279) ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาที่ก่อให้เกิดการติดยาเสพติด ว่าปัญหาสังคมบางอย่างนำไปสู่การเสพยาเสพติด สภาพปัญหาหรือปัจจัยทางสังคมเหล่านี้ เช่น อาชีพที่ต้องอาศัยเรือนร่างการทำงานที่ต้องแข่งกับเวลาจะหันไปพึ่งยาเสพติดเพื่อข่มใจให้กล้า และกระตุ้นให้ทำงานได้ผลตามที่ต้องการ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง การติดยาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ของทิพาพรรณ (2540) ศึกษาพบว่าอาชีพของผู้เสพยาเสพติดมีผลทำให้ความถี่ในการเสพยาเสพติดต่างกัน

การพิสูจน์สมมติฐานในเรื่องสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย พบว่ามีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า ทั้งนี้เนื่องจากผู้ต้องขังพักอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด คนในชุมชนมีการชักชวนให้เสพยาบ้า แสดงว่าการอยู่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีทำให้ได้รับอิทธิพลจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีโอกาสที่จำกัดของ Cloward (1960 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 120) ที่กล่าวไว้ว่าสมาชิกคนหนึ่งในชุมชน มีความเคยชินที่ได้เห็นการกระทำผิด โอกาสที่จะกระทำผิดก็มีมาก ใครอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า เห็นคนในชุมชนเสพยาบ้า ทำให้เห็นว่าการใช้ยาบ้าเป็นเรื่องธรรมดา สภาพแวดล้อมเช่นนี้ย่อมจะผลักดันและจูงใจให้วัยรุ่นหันไปเสพยาบ้ารุนแรงขึ้น และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติด: ศึกษากรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา ของทรงพล (2543) ศึกษาพบว่าสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการติดยาเสพติด

สภาพครอบครัวบกพร่อง พบว่ามีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัว หากสถาบันครอบครัวไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ดีเพียงพอที่จะอบรมสั่งสอน ดูแลรับผิดชอบสมาชิกแล้วย่อมมีผลต่อการกระทำผิดของสมาชิกในครอบครัวได้ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพครอบครัวบกพร่องของ Taft (1974 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2548: 80-82) ได้กล่าวถึงครอบครัวบกพร่องที่ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดไว้ว่า ครอบครัวที่

บทพร่องทำให้เด็กขาดทั้งความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ บิดามารดาไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็ก เด็กจะรับรู้แต่สิ่งที่ไม่ถูกต้อง เมื่อเติบโตขึ้นก็มีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเป็นอันธพาล และกระทำผิดได้ง่าย เนื่องจากครอบครัวมีความสำคัญต่อพฤติกรรมกาปฏิบัติ ยามเมื่อมีความทุกข์ ครอบครัวไม่สามารถให้คำปรึกษา ความรักความอบอุ่นได้ จึงหาทางออกด้วยการหันไปเสพยาเสพติด บางรายเมื่อเสพยามากขึ้นเรื่อย ๆ จนติดมีปัญหาก็จะได้อายมาอย่างผิดเคืองจึงแก้ปัญหาด้วยการขายยาเสพติดด้วย

ในเรื่องสัมพันธภาพกับเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า ซึ่งจากข้อมูลพบว่า ผู้ต้องขังร้อยละ 62.5 มีเวลาใกล้ชิดคบปะกับเพื่อนมาก ร้อยละ 42.2 มีเพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติด และร้อยละ 36.0 เรียนรู้วิธีเสพยาเสพติดจากเพื่อน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การคบเพื่อนเป็นปัจจัยที่มีผลทำให้ผู้ต้องขังเสพยาเสพติด โดยส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญและใช้เวลากับเพื่อนมาก ซึ่งเมื่ออยู่ด้วยกันก็จะชักชวนกันเสพยาบ้า เพราะความเชื่อเพื่อนและต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน ยิ่งถ้าหากภายในกลุ่มเพื่อนมีการเสพยาเสพติดที่รุนแรง หรือเป็นผู้ที่รู้แหล่งยาเสพติดและหาซื้อยาเสพติดได้ง่าย ก็ยิ่งส่งผลให้สมาชิกในกลุ่มที่คบหาติดยาเสพติดได้ง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างของ Sutherland ที่มองว่าก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำผิดนั้น ตัวเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนที่กระทำผิดแล้ว จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะ และกลวิธีเทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำผิด ในที่สุดก็จะมีพฤติกรรมชอบกระทำผิด

ทัศนคติต่อการเสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.1 เห็นด้วยว่าเมื่อเกิดการเบี้อหนายการเสพยาบ้าทำให้มีความสุขได้ ร้อยละ 53.8 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องตื่นเต้น ทำทายให้รชชาติชีวิตที่แปลกใหม่ ร้อยละ 71.1 เห็นด้วยว่าการเสพยาบ้าเป็นระยะ ๆ ทำให้ร่างกายสดชื่นจิตใจสบายตลอดวัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Erikson (1963 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2530: 22-25) ที่กล่าวไว้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยวิกฤติในการเลียนแบบและความสับสน เป็นช่วงวัยที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต โดยเด็กจะพยายามเอาแบบอย่างใครคนหนึ่งที่เขารักและศรัทธา หากตัวแบบไม่ดีก็จะไม่ศรัทธา และจะหาตัวแบบไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดยืนที่แน่นอน ดังนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติค่อนข้างเห็นดีกับการเสพยาบ้าในนั้น ก็ด้วยสิ่งแวดล้อมรอบตัว ตั้งแต่สภาพครอบครัว การอบรมสั่งสอน สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และวัยรุ่นระยะนี้จะเรียนรู้ค่านิยม รับเอาทัศนคติในความคิด และการปฏิบัติตน จากการคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ใกล้ชิดมากกว่าบิดามารดา ซึ่งจะไปสู่การเสพยาบ้า และยาเสพติดประเภทอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการเสพยาบ้า และทัศนคติต่อการเสพยาบ้า และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังคดียาบ้าที่ถูกคุมขังอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 325 ราย การสุ่มตัวอย่างด้วยวิธี Simple Random Sampling เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ทางสังคมศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ Chi-square กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 24-25 ปี ร้อยละ 76.9 มีสถานภาพโสด ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปถึงร้อยละ 47.4 และมีรายได้ต่ำกว่า 3,750 บาทต่อเดือน ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษากลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 42.5 สำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 64.0 และร้อยละ 71.7 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา เมื่อพิจารณาถึงอาชีพของบิดาและมารดา ร้อยละ 35.4 และร้อยละ 36.0 มีอาชีพรับจ้างทั่วไป

ด้านสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย คนที่อยู่ในชุมชนเดียวกันมีการชักชวนให้กลุ่มตัวอย่างเสพยาบ้าสูงถึงร้อยละ 64.6 และในชุมชนนั้นมีการทำร้ายร่างกายกันโดยมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากยาบ้าสูงถึงร้อยละ 71.7 ข้อมูลที่น่าสนใจคนในชุมชนมีความคิดว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องปกติ มีจำนวนร้อยละ 64.2

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38.8 เห็นว่าเมื่อเสพยาบ้าแล้วทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนได้ ร้อยละ 62.5 มีการพบปะกับเพื่อนที่ใกล้ชิด และร้อยละ 42.2 เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติด ข้อมูลที่น่าสนใจเพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติดให้เห็นต่อหน้ามีจำนวนร้อยละ 38.8

การศึกษาทัศนคติต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.1 เห็นว่าเมื่อเกิดอาการเบื่อหน่ายแล้วการเสพยาบ้าทำให้มีความสุขได้ โดยร้อยละ 71.1 เห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นระยะ ๆ ทำให้ร่างกายสดชื่นจิตใจสบายตลอดวัน และมีจำนวนร้อยละ 63.4 เห็นว่าการเสพยาบ้าทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ง่ายขึ้น

ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาบ้า พบว่าในแต่ละสัปดาห์กลุ่มตัวอย่างเสพยาบ้าทุกวันสูงถึงร้อยละ 75.5 มีเพียงร้อยละ 14.8 ที่เสพยาบ้า 1-3 วันต่อสัปดาห์ สำหรับลักษณะการกระทำผิดส่วนใหญ่เสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายสูงถึงร้อยละ 53.5 และร้อยละ 33.0 กระทำความผิดด้วยการเสพเท่านั้น

ผลการทดสอบสมมติฐาน

1. อายุของผู้ต้องขังไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า และลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
2. อาชีพของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
3. ระดับการศึกษาของผู้ต้องขังไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า และลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
4. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
5. สภาพครอบครัวบกพร่องของผู้ต้องขังไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
6. สัมพันธ์ภาพกับเพื่อนของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

7. ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเสพยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 15 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ความถี่ในการเสพ		ลักษณะการกระทำผิด	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. อายุ		✓		✓
2. อาชีพ	✓			✓
3. ระดับการศึกษา		✓		✓
4. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	✓			✓
5. สภาพครอบครัวบกพร่อง		✓	✓	
6. สัมพันธภาพกับเพื่อน	✓			✓
7. ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า	✓			✓

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง ทักษะคิดของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า ผู้วิจัยขอเสนอแนะการแก้ไขปัญหการเสพยาบ้าบางประการ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับยาบ้า และการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดในคราวต่อไป

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปจำนวนร้อยละ 47.7 มีการเสพยาบ้าทุกวันสูงถึงร้อยละ 72.2 โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 60.0 มีความคิดว่าการเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยจะไม่ทำให้ติด ผู้วิจัยจึงเห็นควรเสนอแนะ ดังนี้

1.1 ให้รัฐบาลเร่งจัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบทำหน้าที่ในการให้ความรู้เรื่องยาบ้าแก่ผู้ใช้แรงงานโดยตรง เช่น เชิญผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องยาบ้ามาเผยแพร่ความรู้ โดยนำผู้ที่เคยเสพยาบ้ามาก่อนมาพูดคุยเพื่อชี้ให้เห็นถึงโทษของยาบ้าว่าในระยะแรกแม้จะมีผลทำให้เกิดภาวะที่ทำงานได้นานกว่าปกติแต่ในระยะยาวโทษของยาบ้าจะมีตามมาอีกมากมายทั้งผลกระทบต่อร่างกายหน้าที่การงาน ไปจนถึงครอบครัวของตนเองได้

1.2 กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานควรกำหนดหลักเกณฑ์การเข้าร่วม โครงการโรงงานสีขาว สำหรับโรงงานอุตสาหกรรม และสถานประกอบการต่าง ๆ อย่างชัดเจน อาทิ กำหนดให้มีการตรวจสุขภาพพนักงานก่อนเข้าทำงานและตรวจสุขภาพประจำปีสุ่มตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพและจัดทำบันทึกด้านสุขภาพของพนักงาน

2. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 64.6 คนในชุมชนชักชวนให้เสพยาบ้า และในชุมชนนั้นมีการแข่งชิงทรัพย์เพื่อที่จะนำไปซื้อขายยาบ้าสูงถึงร้อยละ 71.7 แสดงว่าที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า ผู้วิจัยเห็นควรเสนอแนะแนวทางแก้ไขป้องกันปัญหายาบ้าในระยะยาว ดังนี้

2.1 หน่วยงานภาครัฐ อาทิ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญกับชุมชนในการเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อแก้ปัญหายาเสพติด ด้วยการสนับสนุนบทบาทของชุมชนด้วยวิธีการต่าง ๆ

เช่น การกระตุ้นให้เกิดการรวมกลุ่มกันของคนในชุมชนโดยใช้กลไกเพื่อเฝ้าระวังดูแลตนเอง วิเคราะห์สภาพปัญหาในชุมชนตนเอง และให้ชุมชนร่วมจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันและแก้ไข ปัญหายาเสพติด

2.2 จัดให้มีเวทีชาวบ้านโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ปฏิบัติงานในชุมชนสนับสนุนให้ชุมชน คัดเลือกผู้นำชุมชนที่มาจากความศรัทธาเชื่อถือของคนในชุมชน ให้เป็นแกนนำในการดึง ประชาชนในชุมชนสร้างความเข้มแข็งของหมู่บ้านชุมชนเพื่อเอาชนะยาเสพติด ให้ทุกคนตระหนัก และร่วมมือกันสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตาให้ตำรวจในการป้องกันและปราบปรามทั้งยาบ้าและ ยาเสพติดทุกประเภท เช่น มีการแจ้งเบาะแสทางโทรศัพท์ หรือมีผู้รับแจ้งข่าวติดตั้งในชุมชน และ ควรมีการจัดเก็บข้อมูลผู้เสพ ผู้เข้ารับการบำบัดรักษา และข้อมูลของกลุ่มเสี่ยงไว้เพื่อคอยสังเกต พฤติกรรม หรือส่งต่อข้อมูลไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อไป

2.3 ควบคุมประพฤติ ซึ่งเป็นหน่วยงานกลุ่มภารกิจด้านพัฒนาพฤตินิสัย ที่ทำหน้าที่ แก้ไขพฤติกรรมผู้กระทำผิดต้องร่วมกันเข้าไปดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้เสพยาเสพติด โดยใช้ชุมชน ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้โดยไม่เกิดความแปลกแยก เป็นการป้องกันมิให้เขากลับไปเสพยาเสพติด อีก โดยผ่านโครงการบำบัด ฟื้นฟู พัฒนาผู้เสพยาเสพติด และจัดทำโครงการเครือข่าย ยุติธรรมชุมชนในการแก้ไขปัญหายาเสพติด และโครงการสร้างภูมิคุ้มกันยาเสพติดโดยการเฝ้า ระวังไม่ให้กลับมาแพร่ระบาดอีก

3. จากการวิจัยพบว่ามีจำนวนร้อยละ 19.4 บิดามารดาทะเลาะกันโดยใช้กำลังทำร้าย ร่างกายกัน ร้อยละ 10.8 เมื่อทะเลาะกันแล้วมีการใช้อาวุธทำร้ายร่างกาย และจำนวนร้อยละ 19.1 เมื่อทำผิดแล้วบิดามารดาจะลงโทษด้วยการไล่ออกจากบ้าน ผู้วิจัยเห็นควรเสนอแนะแนวทางแก้ไข ดังนี้

3.1 หน่วยงานภาครัฐโดยกรมคุมประพฤติ นำโครงการกระบวนการยุติธรรมเชิง สมานฉันท์ที่กำหนดแนวทางการใช้กระบวนการครอบครัวสมานฉันท์ในการแก้ไขปัญหาคความ รุนแรงในครอบครัว

3.2 สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวสนับสนุนให้ทุกชุมชน ตำบล และ จังหวัดทั่วประเทศ จัดตั้งศูนย์พัฒนาครอบครัวเพื่อทำหน้าที่เป็นกลไกเฝ้าระวัง ดูแลป้องกัน ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาครอบครัวได้อย่างทันที่และมีประสิทธิภาพ

4. สถาบันการศึกษาควรมีแนวทางในการป้องกันปัญหายาเสพติดกับวัยรุ่นตอนปลายที่กำลังศึกษา โดยสถาบันการศึกษาควรมีบทบาทในการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังนี้

4.1 กระทรวงศึกษาธิการร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดมาตรการเชิงรุกด้วยการออกมาตรการการลงโทษที่เด็ดขาดแก่ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานศึกษา อาทิ ไล่ออกทันทีหากนักเรียน นักศึกษาเสพยาเสพติด

4.2 สถาบันการศึกษาโดยกระทรวงศึกษาธิการกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนไว้เป็นบทหนึ่งในวิชาสังคมวิทยา ให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและการป้องกันตนเองให้ห่างไกลยาเสพติด

4.3 การสาธิต โดยสถานศึกษาเชิญผู้ที่เคยเสพยาเสพติดที่เลิกเสพแล้ว มาพูดคุยให้ฟัง ชี้ให้เห็นถึงอันตรายอันจะเกิดจากการใช้ยาเสพติด และจัดทัศนศึกษาในสถานบำบัดยาเสพติด เพื่อให้มีประสบการณ์ตรงในเรื่องโทษและการบำบัดยาเสพติดอย่างเป็นรูปธรรม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การเสพยาบ้าเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการติดตามศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อทราบถึงปัญหา สาเหตุได้ข้อมูลที่แท้จริง

2. ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายกับผู้ต้องขังวัยรุ่นชายที่อยู่ในวัยเดียวกัน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์. 2548. สถิตินักโทษเด็ดขาดคดี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522.

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. 2545. ความรู้เรื่องยาบ้า (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

โกศล วงศ์สวรรค์ และสถิต วงศ์สวรรค์. 2543. ปัญหาสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท
รวมสาส์น (1977) จำกัด.

ทันตสถานวัยหนุ่มกลาง. 2546 บรรยายสรุปกิจการทันตสถานวัยหนุ่มกลาง. กรุงเทพมหานคร.

ทรงพล พูลพิพัฒน์, ร้อยตำรวจเอก. 2543. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติด: ศึกษา
เฉพาะกรณีผู้ต้องขังทันตสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทิพาพรรณ อุทุมพร. 2540. การติดยาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทันตสถานบำบัด
พิเศษกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธราดล เหมพัฒน์. 2540. ปัจจัยที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทอง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. 2530. อาชญาวิทยาคลินิก. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไอ.เอส.พรินติ้ง
เฮ้าส์.

_____. 2540ก. อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม). นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

_____. 2540ข. การระบาดของยาเสพติดให้โทษในหมู่เด็กและเยาวชน.
คณะสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2548. อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม). พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี:
พรทิพย์การพิมพ์.

ประทีป กิจจะวัฒนะ, พันตำรวจโท. 2538. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้าน
ยาเสพติดให้โทษในเขตอำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ. ภาคนิพนธ์ปริญญาโท,
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

เพชรภรณ์ หิรัญบุรณะ, พันโทหญิง. 2543. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดคดียาบ้าในชายวัย
ทำงาน: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรพิมล เจียมนาครินทร์. 2539. พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ต้นอ่อน
แกรมมี่ จำกัด.

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 .--
2545. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

ภัศราวดี สังข์เทพ, ร้อยตำรวจเอกหญิง. 2542. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในเขต
กรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีทำร้ายร่างกาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เมธาพงษ์ บุญศรี, พันตำรวจตรี. 2544. ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์ต่อการเสพแอม
เฟตามีน (ยาบ้า) ของนักศึกษาวิชาชีพเพศชายในเขตอำเภอเมืองสระบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วารุณี ภูริสินสิทธิ์. 2531. สาเหตุการติดยาเสพติดในวัยรุ่น: ศึกษาเฉพาะกรณีเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วัลลภ รัฐนัตรานนท์. 2545. ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.

วิโรจน์ สุ่มใหญ่. 2543. **ยาบ้า มหัศจรรย์ข้ามสหัสวรรษ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ HOME SWEET HOME.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2545. **จิตวิทยาพัฒนาการ ชีวิตทุกช่วงวัย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อดิพันธ์ นุชนารถ, พันตำรวจโท. 2544. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเสพยาบ้าของเยาวชนชุมชนแออัดคลองเตย กรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานีตำรวจท่าเรือ กองบัญชาการตำรวจน้ำ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุษา รัตนภาสุร, พันตำรวจตรีหญิง. 2542. **การกระทำผิดคดียาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรางค์)**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Cloward, Richard. Ohlin ,Lloyd E. **Delinquency and Opportunity: A Theory of Delinquency Gangs** New York Free. 1960. อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540. **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)**. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

Dusek, Jerome B. 1987. **Adolescent Development and Behavior**. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice Hall.

Erikson, Erik H. 1963. **Childhood and Society**. New York: Norton Company. อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540. **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)**. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

Hurlock, Elizabeth B. 1974. **Personality Development**. New York: Mc Graw Hill. อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540. **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)**. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

King, G.R. and Ellinwood, E.H. Amphetamine and other stimulants. In: Lowinson, J.H.; Ruiz, P.; Millman, R.B.; and Langrod, J.G., eds. Substance Abuse: A Comprehensive Textbook, 3rd ed. Baltimore: Williams Wilkins, 1997.

McCaghy, Charles H. 1976. **Deviant Behavior**. New York: Macmillan Publishing Co. Inc

Millers, Walter B. 1973. **Criminal Behavior System New York Holt**. Rinehart and Winston.
อ้างอิงใน นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. 2540. อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม).
นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.

Sebald, Hans. 1984. **Adolescence**. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice Hall.

Taft, Donald R. 1974. **Criminology**. New York: The Macmillan Company. อ้างอิงใน
นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. 2548. อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม). นนทบุรี:
พรทิพย์การพิมพ์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

สถิตินักโทษเด็ดขาดคดี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แยกตามประเภทตัวยา
ระหว่างปี พ.ศ. 2546-2548

ตารางผนวกที่ 1 สถิตินักโทษเด็ดขาดคดี พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
แยกตามประเภทด้วยยา

ประเภทด้วยยา	ปี		
	2546	2547	2548
เฮโรอีน	8,746	6,678	6,622
กัญชา	1,356	995	964
ฝิ่น	638	362	409
แอมเฟตามีน	90,312	71,602	70,661
สารระเหย	195	149	145
มอร์ฟีน	3	5	5
โคเคน/โคเคอิน	5	43	40
อื่น ๆ	157	206	208
รวม	101,410	80,040	79,054

ที่มา: กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ (2548)

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามงานวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง ทักษะคติของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพยาบ้า

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในวงเล็บหน้าคำตอบ หรือช่องที่กำหนด ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรือเติมคำในช่องว่างที่กำหนดให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

1. ปัจจุบันท่านอายุ..... ปี

2. อาชีพก่อนต้องโทษ

☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ	☐ นักเรียน/นักศึกษา
☐ พนักงานบริษัท	☐ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้างทั่วไป	☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
☐ เกษตรกรรม	

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ประถมศึกษา	☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น	☐ ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ สมรส/อยู่กินฉันสามีภรรยา	☐ หย่าร้าง/เลิกร้าง	☐ คู่สมรสตาย

5. รายได้เฉลี่ยก่อนต้องโทษต่อเดือน..... บาท

6. การศึกษาของบิดา

- () ประถมศึกษา () อนุปริญญา/ปวส./ปวท.
 () มัธยมศึกษาตอนต้น () ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า
 () มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. การศึกษาของมารดา

- () ประถมศึกษา () อนุปริญญา/ปวส./ปวท.
 () มัธยมศึกษาตอนต้น () ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า
 () มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

8. อาชีพของบิดา

- () ไม่ได้ประกอบอาชีพ () พนักงานบริษัท
 () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ () รับจ้างทั่วไป
 () เกษตรกรรม () ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว

9. อาชีพของมารดา

- () ไม่ได้ประกอบอาชีพ () พนักงานบริษัท
 () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ () รับจ้างทั่วไป
 () เกษตรกรรม () ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว

ส่วนที่ 2 สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
10. ท่านพักอาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัด		
11. ท่านพักอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า		
12. ท่านเคยเห็นคนในชุมชนเสพยาบ้า		
13. คนในชุมชนของท่านชักชวนให้ท่านเสพยาบ้า		
14. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีการทะเลาะเบาะแว้งกันเกี่ยวกับยาบ้า		
15. ในชุมชนมีการทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากยาบ้า		
16. ในชุมชนมีการแย่งชิงทรัพย์เพื่อนำไปซื้อยาบ้า		

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
17. การเห็นคนในชุมชนเสพยาบ้าทำให้ท่านมีความต้องการที่จะเสพ		
18. คนในชุมชนเห็นว่าการเสพยาบ้าเป็นเรื่องปกติ		
19. ท่านเคยเห็นคนนอกชุมชนมาถามซื้อยาบ้า		
20. ท่านเคยเห็นคนนอกชุมชนเข้ามาเสพยาบ้า		
21. ท่านรู้ว่ามียาผู้ค้ายาบ้ารายย่อยอยู่ในชุมชน		
22. ท่านรู้ว่ามียุ๊กระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในชุมชน		
23. ท่านเคยเห็นตำรวจเข้าไปจับกุมผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้า		
24. ท่านเคยเห็นตำรวจเข้าไปสืบถามการค้ายาบ้า		

ส่วนที่ 3 สภาพครอบครัวพร้อม

ข้อความ	ระดับ		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
25. เมื่อมีปัญหาส่วนตัวบิดา/ผู้ปกครอง ให้ความเวลาในการปรึกษา			
26. เมื่อมีปัญหาส่วนตัวมารดา/ผู้ปกครอง ให้ความเวลาในการปรึกษา			
27. สมาชิกในครอบครัว ทำกิจกรรมร่วมกัน			
28. สมาชิกในครอบครัวท่านมีโอกาสได้ทานข้าวร่วมกัน			
29. ท่านสามารถขอเงินบิดาได้			
30. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครองจะเปิดโอกาสให้ท่านอธิบายเหตุผลก่อนลงโทษ			
31. บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีพฤติกรรมยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด			
32. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครองจะตำหนิ ท่าน โดยไม่มีเหตุผล			
33. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครองจะลงโทษท่าน โดยไม่มีเหตุผล			
34. เมื่อท่านทำผิดบิดา มารดา/ผู้ปกครองลงโทษโดยไล่ออกจากบ้าน			
35. พี่น้องทะเลาะเบาะแว้งกัน			
36. ครอบครัวมีหนี้สิน			

ข้อความ	ระดับ		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
37. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันโดยใช้กำลังทำร้ายร่างกาย			
38. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันถึงขนาดมีการใช้อาวุธ			
39. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันถึงขนาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งออกจากบ้าน			

ส่วนที่ 4 สัมพันธภาพกับเพื่อน

ข้อความ	ระดับ		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
40. เพื่อนที่ใกล้ชิดคบปะกันเพียงใด			
41. ท่านสามารถพูดคุยกับเพื่อนที่ใกล้ชิดได้ทุกเรื่อง			
42. เพื่อนที่ใกล้ชิดชักชวนให้ท่านเสพยาบ้า			
43. ท่านได้ยาบ้ามาจากเพื่อนที่ใกล้ชิด			
44. เพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถให้ท่านยืมเงินเพื่อไปซื้อยาบ้าได้			
45. เมื่อท่านเสพยาบ้าจะทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนเพียงใด			
46. เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติด			
47. เพื่อนที่ใกล้ชิดเสพยาเสพติดต่อหน้าท่าน			
48. ท่านเรียนรู้วิธีเสพยาเสพติดจากเพื่อนเพียงใด			
49. เพื่อนที่ใกล้ชิดบอกว่ายาเสพติดสามารถแก้ไขปัญหาได้เพียงใด			
50. เวลามีปัญหาส่วนตัวเพื่อนที่ใกล้ชิดจะคอยให้คำปรึกษาเพียงใด			
51. ท่านเห็นว่าเวลาที่มีปัญหาเพื่อนที่ใกล้ชิดสามารถแก้ไขปัญหาคำปรึกษาได้			

ส่วนที่ 5 ทักษะคิดต่อการเสพติด

ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
52. เมื่อเกิดอาการเบื่อหน่าย การเสพติดทำให้มีความสุขได้		
53. การเสพติดเป็นความตื่นเต้น ทำท่าย ให้รสชาติชีวิตที่แปลกใหม่		
54. การเสพติดเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพภายในกลุ่มเพื่อน		
55. การเสพติดทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ง่ายขึ้น		
56. การเสพติดเป็นระยะ ๆ ทำให้ร่างกายสดชื่นจิตใจสบายตลอดวัน		
57. การเสพติดเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด		
58. การเสพติดทำให้อารมณ์ดี ตื่นตัวอยู่เสมอ		
59. การเสพติดทำให้เป็นผู้ที่กล้าแสดงออก		
60. การเสพติดไปนาน ๆ จะทำให้ร่างกายเกิดโรคร้ายไข้เจ็บได้ง่าย		
61. การเสพติดไปนาน ๆ จะทำให้ร่างกายทรุดโทรม		
62. ผู้ที่เสพติดมีอาการคลุ้มคลั่ง		
63. ขณะเสพติดกลัวตำรวจมาจับกุม		
64. ผู้ที่เสพติดคือผู้ที่หลงผิด		
65. ผู้ที่เสพติดจะทำร้ายร่างกายตนเอง		
66. ผู้ที่เสพติดจะทำร้ายผู้อื่นได้		

ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับการเสพติด

67. การได้มาซึ่งยาบ้า

() ซื้อมา

() เพื่อนซื้อให้

() ทำงานให้เป็นการแลกเปลี่ยน

() อื่นๆ

68. วิธีการเสพติด

() สูดควัน

() กิน

() ฉีด

69. ปริมาณการเสพยาบ้าโดยเฉลี่ยต่อครั้ง

- ต่ำกว่า ½ เม็ด ½ - 1 เม็ด มากกว่า 1 เม็ด
 2 เม็ด 2 เม็ดขึ้นไป

70. ความถี่ในการเสพยาบ้า

- เสพทุกวัน เสพวันเว้นวัน เสพ 2 วัน/สัปดาห์
 เสพ 3 วัน/สัปดาห์ เสพ 5 วัน/สัปดาห์ เสพ 6 วัน/สัปดาห์
 เสพสัปดาห์ละครั้ง

71. ลักษณะการกระทำผิด

- เสพ เสพและครอบครอง เสพและครอบครองเพื่อจำหน่าย
-

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-สกุล	นางสาวสุภาวัญ เรืองจันทร์
วัน เดือน ปี เกิด	30 มิถุนายน 2519
สถานที่เกิด	อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ประวัติการศึกษา	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การเงินและการธนาคาร) เกียรตินิยมอันดับสอง มหาวิทยาลัยสยาม
ตำแหน่ง	บุคลากร 4
สถานที่ทำงาน	สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม